

עמיחי ישראל יהושע אוסטר || חוברת זיכרון

הקדמה

קצת על זמני

עמיחי ישראל יהושע אוסטר הי"ד נולד ב-ח' תמוז התשנ"ט, 22/6/1999 בקליבלנד שבארצות הברית. בגיל שנה בר"ח אב התש"ס 1/8/2000 עשה עליה ארצה עם שתי אחיותיו הגדולות ושני ההורים. עמיחי גדל כל חייו בגינות שומרון. ביסודי למד בבית הספר לפידים ומשואה, ובחטיבה ובתיכון למד במדרשיית נעם בכפר סבא. לאחר התיכון המשיך ללימוד בישיבה הגבוהה "שבי חברון", שם למד שנתיים וחצי עד שהתגייס באמצע שיעור ג' במרץ 20 לגדוד רותם בגבעתי. עמיחי זכה להיות המאגיסט של המחלקה שלו, ולאחר הכשרה של שמונה חודשים, ואימון של ארבעה חודשים ברמת הגולן, הוא יצא לקורס מכים. בסיום הקורס היה מפקד בפלוגת תומר שבגדוד רותם. הוא קיבל את חייליו כטירונים והמשיך איתם עד שסיימו הכשרה, ואפילו תפס איתם קו בשומרון ויותר מאוחר גם בגבול לבנון.

לאחר שירות מלא של שנתיים ושמונה חודשים, השתחרר והתחיל את הטיול שלו. קודם הוא נח מהשירות הארוך וטייל עם חברים מהצבא חמישה ימים בסיני, ולאחר מכן חזר הביתה והתחיל לתכנן את הטיול האמיתי. במקור תכנן לטייל שלושה חודשים במזרח לפחות, אך לא מצא שותף שמוכן להתחייב טייל איתו לכל כך הרבה זמן. בגלל שבאופי שלו הוא חדור מטרה כשרוצה, וחברותי, הוא החליט לטוס לבד כי זה משהו שרצה להספיק, והניח שיפגוש חברים בדרך. עמיחי, שתכנן לחזור ולחגוג את חג הפסח בבית, ראה כל כך הרבה בארצות המזרח וזה רק גרם לו לרצות יותר. בסוף לאחר שדאג לקבל

את הסכמת הוריו, החליט להאריך את הטיול ובפועל חזר לארץ כמה ימים לפני שבועות. במהלך כל הטיול שלו הספיק לטייל במקומות רבים, ולפגוש חברים חדשים שהצטרפו אליו כל פעם לתקופה מסוימת.

עמיחי שמר על מחויבות הלכתית גבוהה במיוחד, ומעולם לא פספס יום של תפילין או אפילו תפילה. לכל קידוש דאג שיהיה לו יין, גם כששהה במקומות בהם אין בתי חב"ד ומכולות לקנות אוכל. כל שבת היה לו לחם משנה. הוא שמר על כשרות ברמה גבוהה בלי לחפש שום הקלות, וכשלא היו חנויות בהם יכל לקנות אוכל כשר או חומרי גלם כשרים, הוא אפילו היה הולך לחלק האחורי של מסעדות לקנות מהם ירקות כדי שיהיה לו מה לבשל ולאכול בצורה כשרה לחלוטין.

לאחר חמישה חודשים בהם טייל בתאילנד ובאיים שלה, בלאוס, קמבודיה ובויאטנאם עמיחי שב ארצה.

עמיחי היה בארץ לשלושה שבועות והמשיך בטיול שלו לארה"ב. לאחר שנחת במיאמי, דרום מזרח ארצות הברית, קנה רכב ופשוט נסע. עמיחי הגיע עד החלק הצפוני ואפילו עבר את הגבול לקנדה שם עשה שבוע טיול קרחונים וחגג את ראש השנה. לאחר מכן המשיך מערבה והגיע עד לסולט לייק סיטי שבמדינת יוטה. עמיחי תכנן להמשיך ולהגיע עד הים במערב, לבקר בעוד פארקים לאומיים, ובמיוחד רצה לבקר בגראנד קניון. הוא גם תכנן לטוס להוואי כדי לצלול כמה שבועות עם חבר, כי היו לו גם שני כוכבים בצלילה.

גם בחלק הזה של הטיול ישב ואמר קינות על הקרקע ביער בתשעה באב, דאג שיהיה לו מקום וקהילה עם מנגינות שאוהב בראש השנה וימים נוראיים, דאג שיהיה לו ארבעת המינים, סוכה קטנה ניידת וכל הפרטים הקטנים.

בשמחת תורה של שנת התשפ"ד, 7/10/2023 לאחר מתקפת חמאס האיזומה, עמיחי הרגיש שלא יכול להישאר עוד בארצות הברית, ושהוא חייב לחזור ארצה להילחם. עמיחי קיבל צו 8 בהודעה, אך לא ידע לאן להתפקד, שהרי היה משוחרר מצהל לפחות משנה, ולכן עוד לא הספיק לעשות מילואים. לאחר שהצליח לאתר את המ"פ שלו וליצור איתו קשר, נאמר לעמיחי שהואיל וההיענות למילואים כל כך גבוהה, וגם ככה הוא לא אורגני עם הפלוגה, שימתין בינתיים בחו"ל. אם יצטרכו אותו בהמשך יקראו לו. עמיחי לא הסתפק בתשובה הזאת ומיהר לשוב ארצה. כשהגיע לארץ חפר למ"פ שלו עד שזה הגיע למצב שבו הוא מסנן אותו לחלוטין בשיחות והודעות. עמיחי הבין שמשם לא יצליח למצוא מקום בו יעזור במאמץ המלחמתי, ולכן פרסם בפייסבוק ובקבוצות ווצאפ מהסדיר שהוא מחפש מקום שצריכים בו לוחם.

לאחר שחבר מהסדיר סיפר לעמיחי שחטר להם מאגיסט, לקח עשרה ימים לסדר את הבירוקרטיה, וביום שהסתדר כבר באותו הערב עמיחי הצטרף אל הגדוד החדש, גדוד 7020, בבארי. לאחר זמן קצר עברו לגזרה בנחל עוז.

עמיחי נפל בקרב בכ' טבת התשפ"ד 1/1/2024 כאשר הופעל מטען על הכח שלו בפאתי דרג' תופאח. עמיחי היה איש מוכשר מאוד שהתעסק בדברים רבים בהצלחה. את הלימודים סיים בהצטיינות, ואף התקבל ללימודי מחשבים בעברית על בסיס תעודת הבגרות שלו בלבד. הוא למד וניגן על גיטרה וחליל צד. הוא היה מדריך נערץ ע"י חניכיו בבני עקיבא ומסור אליהם בצורה יוצאת דופן. הוא התנדב בעמותות לילדים עם צרכים מיוחדים, וביניהם אילן, מאירים ונופשון שומרון. הוא צילם בצורה מקצועית,

יודע לערוך תמונות וסרטונים ברמה גבוהה מאוד. הוא אהב טבע, לטייל, צמחים ובעיקר התמחה בנחשים. הייתה לו חגורה שחורה בקראטה והתאמן לזה שנים רבות. הוא אהב מדע, והבין בכוכבים. הוא היה פותר קוביה הונגרית בפחות מחצי דקה, ואף ידע לפתור בעצימת עיניים לאחר שהביט בקוביה לכמה דקות. הוא אהב אומנות, והוא צייר וקישט עוגות יפהפיות במקוריות רבה. הוא היה איש שכשרצה יכל לעבוד קשה, הרבה ובלי להתלונן.

הוא היה אדם חברותי שהצליח למצוא חברים בכל מקום בעולם גם אם היו שונים ממנו לחלוטין, ובתיכון כשהגיל משמעותי, לא הפריע לו להיות הכי גדול בפער וש'הקטנים' ירגישו קשורים אליו. הוא אהב להנות מהחיים וניצל את רוב הזמן שלו. הוא היה אדם שאהב את עמו וארצו, והרגיש מחויבות עצומה כלפיה מבלי לחשוב על עצמו ומבלי להתלונן בנושא הזה.

עמיחי הותיר אחריו שני הורים, שלוש אחיות, אח אחד, גיס, אחיינית מתוקה, שתי סבתות, משפחה מורחבת, חברים רבים ובעיקר המון טוב וגעגוע. יהי זכרו ברוך.

דברי פרידה

ה'תש"א (1941)

עמיחי היקר, עמיחי האהוב שלנו
אני לא מאמין שאני עומד כאן ומספיד אותך.
בבית חולים בו אני עובד, אני קופץ קצת כל פעם שאני שומע
מסוק נוחת. אומר לעצמי, אם זה היה הבן שלי, הייתי יודע,
נכון? ואז היום, ללא רעש מסוק, נקראתי לפגוש שני חיילים
שבישרו לי את הבשורה ששינתה את חיי.

כשאני חושב על מילים המתארים אותך, הנה מספר מילים
העולים לי בראש: ענווה, צניעות, הצטיינות, יושר, מחוייבות,
שמחה וכיף.

כשנולדת בשבוע 37 היו לך בעיות נשימה ובילית כמה ימים
בפגיה. אבל באת הביתה תינוק בריא. לא ידעת שתהיה שנה
מאתגרת - שנה שבה אמא ואני החלטנו לעלות ארצה, שנה
שבה ארזנו את כל החיים שלנו בקליבלנד, נפרדנו מהמשפחה
שנשארה שם, מהחברים שלנו, ובאנו אל "הלא נודע" כאן.

בברית שלך (כשנכנסת למועדון) נתננו לך שם ארוך - סיוט
לכל גבאי בבית הכנסת, אבל הייתה סיבה טובה. עמיחי
ישראל יהושע. ישראל יהושע היה סבא שלי. אבא של אימי.
אחד הערכים שלמדתי ממנו באופן ישיר וגם דרך ההורים שלי
היה שחפצים אינם חשובים. החיים חשובים. סבא שלי, ראה
את היטלר שעלה לשלטון ב1933. לא מזמן לאחר מכן, לקח
את אמא שלי וברח. הגיע לארה"ב, ובגלל זה, בגלל היכולת
שלו לעזוב את הכל הם שרדו. בזכות זה אתה קיים. נתננו

לך את השם עמיחי כי הוא משקף ערכים של חיים ושל עם. שלמרות החושך והחורבן, מזהיר האור של עם ישראל חי. משפחתו. עמו.

עמיחי, אהבת כל כך הרבה דברים. והצטיינת בכל. ובצורה שקטה תמיד. מעולם לא השווצת. כשהיית בן 12 ולימדתי אותך לבר מצוה, הייתי די קשוח. אתה היית תלמיד מעולה. אבא שלי ע"ה, המורה שלי גם היה קשוח והוא שמע אותך קורא כמה חודשים לפני בר המצוה. הוא אמר לי שעמיחי צריך לעבוד על זה יותר. בשבת בר המצוה, עלית לתורה מלא ביטחון עצמי בשקט וברוגע וקראת בצורה מושלמת. ברור. עם כל שוא נע ושוא נח במקום. כשסיימת את ראשון, סבא שישב לידי פנה אלי אמר, "הוא ממש מסתיר את יכולתיו!". זה אתה. מצויינות. מסתיר את יכולותיך.

הצטיינת בכל דבר שעשית - בתנאי שזה עניין אותך. טבע, מוזיקה, מדע, מחשבים, צילום, קרטה, CAKE DECORATION. כולם ידעו שאם עמיחי יקשט את עוגת יום ההולדת שלו יהיה ממש מיוחד. כולם ידעו מקבוצת הוואטסאפ ומהפייסבוק של אמא.

אני לא חושב שהיה צמח אחד או בעל חיים שלא יכולת לספר לי עליו. אבל רק אם ביקשתי. אם כן שאלתי, פתחת את עולמך. היכרת את הארץ הזאת לאורכה ולרחבה. טיילת בכל מקום: מחוץ ים התיכון לחוף הכינרת, שביל הגולן ועוד ועוד. פשוט ספגת כל מה שראית ולא שכחת. אהבת כל כך את הנחל הזה שמתחתנו, וזאת אחת הסיבות העיקריות שהחלטנו לקבור אותך כאן.

דאגת הרבה לזולת. במשך שנים היית עסוק בפעילות בני

עקיבא. היית מדריך מדהים לחניכים שלך. במשך שנים התנדבת בעמותת "אילן" - עזרת לילדים עם CP. כל שבוע בתל אביב ובשבתונים, כאן בנפשון, בשבתונים שלהם לילדים, שנותנים קצת מנוחה להורים. עשית הכל לילדים האלה ואהבת אותם. לא חשבת פעמיים ועשית כל מה שצריך לילדים האלה, כולל לטפל בצרכים הבסיסיים ביותר שלהם. הצטיינות שקטה.

היית מנהיג והרבה עקבו אחרי הדוגמה שלך. בכל מה שעשית. בצה"ל שירתת בסדיר בגבעתי, ברותם. ואז היית מפקד בתומר. ראית ששימתך היא להדריך את הבנים תחת הפיקוד שלך, לא מעט מהם מרקע חרדי ללא דוגמא אישית בבית לשירות צבאי. לכוון אותם למצויינות ולעזור להם בכל צרכיהם. אני בטוח שאני לא יודע אפילו חצי ממה שעשית. אני מניח שנגלה עוד יותר בשבוע/ שבועות וחודשים הקרובים. מנהיגות שקטה.

אחרי שירות הסדיר שלך. נסעת וטיילת. זה היה חשוב לך מאוד. קודם למזרח ואז לארה"ב. נסעת לבד בידיעה שתמצא בדרך חברים חדשים. לפני שיצאת אמא נתנה לך פקודה אחת: לשלוח אות חיים פעם ביום. ואיזה תמונות שלחת! הרבה פעמים עם מילה אחת: ALIVE. לא שאלתי אבל הנחתי, ויונתן אתמול אישר שבכל הנסיעות שלך, לא פספסת הנחת תפילין אף פעם. לא פספסת קידוש או לחם משנה בשבת. קיבלנו מסרון מאחותי שהכירה מישהו שהכיר מישהו שנסע למזרח. היה כתוב: "להגיד להורים שהבן שלהם הוא קידוש השם מהלך! א מענטש! מלח הארץ." איזו נחת להורה לשמוע כזה דבר מהצד השני של העולם. בשמחת תורה מ SALT LAKE CITY שבמדינת UTAH, שמעת

את הקול הקורא לך. השארת את הדברים שלך אצל החברים שלנו שם, טסט LA, ובסוף, הגעת הנה. כל זה למרות שהמ"פ אמר לך להמתין. וזה בגלל שכל כך הרבה חברה בדור שלך גם שמעו את הקול הקורא ונענו. אמרו שעוד לא צריכים אותך. אמא ואני לא התלוננו על זה שלא היו צריכים אותך. באת בכל מקרה. היית נחוש למצוא מקום לשרת עד שמצאת גודו שהיה צריך מאגיסט. אחרי שהסתדרה כל הבירוקרטיה, התקשרת אלי ואמרת, "אני צריך להיות שם הערב". הסעתי אותך. הלכת.

עמיחי, אהבת את עם ישראל, את תורת ישראל, ואת ארץ ישראל. אהבת את משפחתך והיית עושה כל דבר עבורינו. המשפחה הגרעינית, והמשפחה המורחבת. חבריך, עמך. אני יודע שנצליח לעבור את זה. אני לא יודע איך. אני לא יודע מתי. זה שהמוזות שלך היה חלק ממהו כל כך גדול וכל כך חשוב מתחיל לנחם אותנו. וזה שתרמת רקמות לאחרים גם מנחם אותנו.

עמיחי, אנחנו גאים בך, אוהבים אותך, ונאהב אותך לנצח. יהי זכרך ברוך.

דברי פרידה |

מרטי (אמ/ע)

Amichai was our rainbow baby, our first son. And when he was a year old, we brought him and his two sisters on aliyah. He was the boy with the mischievous smile who always wanted to know why and how, and he explored the world and everything in it in the same way throughout his too short life.

He was a volunteer. He was a leader in his own quiet way. He was laid back – sometimes too laid back – and he took everything in stride. He was interested in everything. If he was curious about something he searched the internet and read everything he could; he would work at something until he mastered it.

And his interests spanned music, art, science, photography, animals, plants, decorating cakes...

He loved his travels both far and near. And he loved this land, all of it. He planned to complete the Shvil Yisroael (Israel Trail), and had already hiked parts of it. And he planned to go back to the US and complete his travels – including the Grand Canyon – before he started university.

And he loved home – the couch, the big ugly chair in his room and, especially, Nachal Kana, which starts right here where he is now resting.

On October 7 Amichai was in Salt Lake City, received a message from the IDF and immediately set out to return home. He was determined to serve his country, and when his reserve unit was full, he transferred to a unit that needed him.

Recently, when he was home on a two-day leave, I told him that I felt responsible for the fact that he was fighting in a war – that he did not make the decision to come on aliyah. That we made it for him.

He thought about it for a moment and replied: 'Ima, what makes you think that if you never made aliyah that I would not have come here to fight for our country?'

Amichai did, indeed, rush here to fight for his country and for all of us. He was here doing exactly what he wanted to be doing. He died doing what he came home to do.

And now he will remain forever frozen in our memories as a beautiful, brave, caring young man; a quiet hero. Not a day will go by that we don't think about you.

I wanted to see you get married and be a father. I wanted you to have everything.

We must honor his memory by loving and protecting this land; and by living our best lives – learning about something new, having adventures, living every day to the fullest.

דברי פרידה

שינה (ז'חויג)

איך מסכמים את ה-30 יום שעברו מאז שחיינו השתנו? אי אפשר באמת, אבל עבר חודש בו למדנו ושמענו יותר על עמיחי, אולי אפילו הספקנו לעכל קצת יותר את העובדה שעמיחי לא ייכנס פתאום בדלת, שהמציאות היא מה שהיא, או שאולי אני קצת צלולה יותר, לא יודעת.

חשוב לי להדגיש שהמילים האלה הן לא הספד. בחלוף 30 יום ועם קצת יותר זמן לחשוב, המילים האלה הן פרידה. בחודש האחרון, שמעתם על עמיחי הגבר, עמיחי הגיבור, עמיחי המוכשר והחברותי. אפילו על עמיחי האח הגדול. אבל בשבילי, עמיחי היה אחי הצעיר, ועליו אני רוצה לספר לכם.

כשאני חושבת על עמיחי, עולה בי העובדה שכאח הצעיר לשתי אחיות גדולות, הוא היה לפעמים הצעצוע הפרטי שלנו. לא מעט פעמים הוא נאלץ לשחק איתנו בארגז התחפושות והוא אפילו זרם על להיות בלרינה איתנו.

ייתכן והוא גם האשים אותי בפעם שהוא פתח את הסנטר וגם בפעם שהוא פתח את הראש (אופס). אני נזכרת בשבתות בצהריים שבהן הלכנו מכות או "התחרינו בהיאבקות" והייתי מנצחת אותו, כמובן עד היום שבו הוא קצת גדל פיזית והפסקתי לנצח, או יותר נכון, הפסקנו לשחק, כי הניצחון האחרון עוד היה שלי.

עמיחי גם היה הילד החצוף שמעולם לא החזיר לי כסף על מתנת יום הנישואין ה-25 של ההורים שלנו, ובשתי השמיטות

האחרונות דאג להזכיר לי לחתום על פרוזבול. בכלל, כולם מדברים על כישרון עיצוב העוגות, ואני זוכרת איך זה התחיל - היינו צמד משועממים שחיפשנו דברים לעשות בבית במהלך מבצע "צוק איתן". בנוסף לכל מה שכבר הכרתם, עמיחי שאני גדלתי איתו היה גם קצת עצלן, קצת יבשן וקצת עקשן. אבל אני חושבת ששך הכל היה לנו כיף ביחד.

אני זוכרת, שהלכנו לפני כמה שנים בשבת ברגל לנווה מנחם לשמחה משפחתית ועמיחי הוביל אותנו בדרך עקיפה לכביש בטענה שזה קצר יותר. התעצבנתי עליו כשהגענו לאזור בוצי ושוליתי כי לבשתי בגדים יפים ואת הנעליים היפות. עמיחי לקח אחריות על הטעות ולקח אותי טרמפ על הגב לאורך האזור הבעייתי. זה היום בו חשבתי לעצמי שאחי הקטן כבר לא כזה קטן, אפילו קצת התבגר. בחודשים האחרונים הוא ממש הוכיח את זה.

כואב לי שהוא כבר לא ינכח באירועים החשובים בחיינו. שתמיד יורגש חוסר כשנסתכל בתמונות משפחתיות, ועוד יותר כשיצולמו חדשות. שלא יזכה להכיר את המצטרפים החדשים למשפחה, בין אם זה בני זוג או ילדים. תמיד עמיחי יהיה הדוד או הגיס הגיבור והמרשים מהתמונה אבל לא יכירו את השטותניקיות שהייתה בו ואת כל רבדי האישיות שלו, העולם ומלואו שהוא היה. כואב לי שעם הזמן, הוא כבר לא יחלוף באופן תמידי במחשבות שלי והחיים יהיו פשוט שגרה.

בפרשה שנקרא השבת, יתרו, אנחנו רואים את מעמד הר סיני

- אחד השלבים החשובים בכינון בני ישראל לעם. בהפטרותו, בספר ישעיהו, קוראים על נבואת השליחות וההקדשה של ישעיהו להיות הנביא של עם ישראל. שני האלמנטים הללו בעיניי בלתי נפרדים בהקשר לזמן זה. עמיחי, בהצטרפותך למלחמה, אתה נענית לשליחות אמיצה בקריאה דומה לזו של ישעיהו: "וְאָמַר: הֲנִנִּי, שְׁלַחְנִי!" (ישעיהו ו, ח), שליחות לטובתו של עם ישראל. אני רק יכולה לאחל, שמתוך ההקרבה שלך ושל שאר החללים הקדושים, שנצליח להתאחד כעם וכאנשים "כאיש אחד בלב אחד" כמו בקבלת התורה, ושנרגיש את המשמעות של חייך.

דברי פרידה

א/אונק (אחי)

עמיחי יקר, עמיחי חביב (פתיחה קלאסית לכמה וכמה הודעות שנשלחו לעמיחי):

מוזר לדבר עליך בלשון עבר, מרגיש לי שאתה עדיין בטיול ארוך ולכן לא ראיתי אותך להרבה זמן, אבל אתה תחזור כל רגע או לכל היותר עוד כמה שבועות. עברנו כל כך הרבה חוויות יחד, וחשבתי שראוי להזכיר את חלקם.

בילדות נהננו יחד ועשינו שטויות כמו להלביש אותך כבלרינה. אבל הרגע שזכור לי ביותר זה שהמצאנו יחד שיר מטומטם ממש באחת החופשות המשפחתיות בצפון, וגם ריקוד תואם. אז שאר האחים זרמו איתנו, אבל היום הם לגמרי צוחקים עלינו על מה שעשינו. מי יהיה איתי עכשיו לספוג את כל זה? הרי ברור לך שעוד ימשיכו לצחוק על זה ובעיקר עליי עכשיו.

תמיד הערכנו מאד את הנחישות שלך. אליהו זוכר במיוחד את השיחה שלו איתך על הגיוס לצבא. הוא ניסה לשכנע אותך שאתה מספיק חכם ללכת לעתודה או לסייבר, ושאתה "תתבזבז" בקרבי. ואתה, היית נחוש בדעתך ואמרת שאתה רוצה לתרום איפה שהכי צריך, ושתמיד רצית להיות קרבי ולכן זה מה שיהיה. וזה מה שהיה. אני זוכרת שדיברתי איתך על הטיול הגדול, כל כך רצית ליסוע לטיול אבל פחדת שלא יהיה לך חברים שם ושכל הזמן תהיה לבד. אמרתי לך (לא מהנסיון שלי כמובן, אלא של חברים) שבמזרח תמיד מוצאים חברה, וגם אם באת עם מישהו זה לא אומר שתשאר איתו

כל הטיול. כל כך היית נחוש בדעתך לצאת לטיול הזה כשאני מקווה שהשיחה הזו עודדה אותך והיא זו שגרמה לך לעלות על המטוס. אכן מצאת המון חברים בדרך. רק בהלוויה ובשבעה הבנו כמה אנשים פגשת בדרך וכמה השארת עליהם חותם. הם רק רצו לספר עוד ועוד על החוויות שלהם איתך.

אם אפשר להגדיר תחום עניין שהיה משותף לשנינו, זה בהחלט הטיולים ואהבת הארץ. אתה תמיד רצית לשמוע על הטיולים שאני הדרכתני ואני תמיד רציתי לשמוע על טיולי האקסטרים שעשית עם חברים. אפילו טיילנו יחד בג'ילבון, באת איתי לעשות הכנת מסלול. רק חבל שאני, מדריכת הטיולים, התייבשתי ואתה, אחי הקטן, היית צריך לדאוג לי ולטפל בי. עשית זו באהבה גדולה, אבל כמובן שזה לא מנע ממך מלרדת עליי כל הדרך הביתה. גם כשיצאנו לטיולים משפחתיים תמיד הרגשתי שיש איזה תחרות סמויה מי מכיר יותר סוגי צמחים (רוצה להאמין שזה תיקו). גם ההיסטוריה של עם ישראל עניינה אותך מאד, במיוחד סיפורי לוחמים. הלכת להר הרצל לעיתים קרובות בימי הזיכרון ואפילו נפגשנו שם פעם אחת בטעות. משם שמעתי שהיה מפגש עם לוחמים מששת הימים בגבעת התחמושת, ואתה בשמחה הצטרפת אליי, סתם כי עניין אותך לשמוע עוד על המלחמה.

אתה יודע שהיית כוכב לשיעור היסטוריה אחד שלימדתי? כמה שבועות לפני נפילתך העברתי שיעור על לאומיות וניסיתי להסביר לבנות מה זה תודעה לאומית ורגש לאומי. השתמשתי בסיפור שלך שעזבת את הטיול באמצע ועלית על מטוס כדי להצטרף למלחמה, עזבת הכל למען הארץ. התלמידות העריכו אותך מאד ואמרו שאתה "מלך!". הסיפור הזה לא רק מתאר מי

שאתה היית אלא ממש מסביר מעולה מה זה נאמנות לארצך ולעמך ולכן אני חושבת שאמשיך להשתמש בסיפור הזה גם בשנים הבאות. עכשיו הסיפור לא יהיה רק עליך ה"מלך!", אלא גם על אחי ה"גיבור".

ועם כמה שהיית "מלך", לפעמים גם עשית שטויות. זוכר שהיית הקריין בחתונה שלנו ועשית לעצמך מלא פאדיחות? אליהו ממש ביקש ממך לעבור על מה שאתה הולך להגיד מראש, ולא עשית את זה, אז יצא לך "ברוכים הבאים לאירוסין של אמונה ואליהו אההה נישואין". לא נורא, הכל מצולם ועוד נצפה בזה בהמשך. לא נשכח לך את הפאדיחות.

אהבת את בארי מאד. אתה ויונתן הייתם במלחמה מתמדת מי יהיה הדוד המגניב והאהוב, וגם היא אהבה אותך ושיחקה איתך. אתה יודע שהיית הראשון לגרום לה לצחוק? אפילו יש סרטון. למרות שהיית רחוק, לא פספסת הזדמנות לעשות שיחת וידאו וישר לבקש לראות אותה ולשמוע איזה דברים חדשים היא למדה לעשות. אנחנו נדאג לספר לבארי ולילדים הבאים עליך ולהעביר את המורשת שלך.

עמיחי יקר עמיחי חביב,
אנחנו נתגעגע. תמיד תהיה בלב שלנו, עכשיו ולעולם.
אוהבת מאד!
אמונה.

דברי פרידה

יועזר (n/a)

לא ישנתי כל הלילה ועדיין נשארתי עד מאוחר בבוקר במיטה.
לא היה לי כוחות להתחיל את היום הזה.
אני כותב את השורות האלה כשאני רועד כולי ולא מפסיק
לבכות. הלב מסרב להאמין למח שהכותרת שכתבתי במחשב
שלי, 'הספד - עמיחי אחי', זה מציאות.

עמיחי, אחי היקר והאהוב. אני לא יודע בכלל איפה להתחיל.
אני מפחד לעשות לך עוול. אתה כל כך הרבה שלתאר אותך
או להיפרד ממך בהספד כזה קצר מרגיש פשוט לא נכון. אני
יכול לדבר עליך ולספר עליך שעות. כל היריעות שבעולם לא
יספיקו כדי לתאר אותך בצורה שמגיעה לך. הם לא יספיקו
כדי להסביר לכולם מה היית בשבילי.

בכל מקרה אני אנסה לתת לכולם קצת עליך מנקודת מבטי.
החלטתי פשוט להתחיל לכתוב ולראות לאן זה יקח אותי. לכן
אני מצטער מראש על זה שאין כאן באמת סדר בדברים.

אני חייב להתחיל ולומר שאיבדתי יותר מאשר אח. איבדתי
את אחד החברים הכי טובים שלי. אמנם בילדות לקח לנו זמן
להתחיל להסתדר, אבל כבר שנים שאתה יותר מרק אח גדול.
עשינו דברים ביחד לא רק כי אנחנו אחים, אלא כי היה לנו כיף
ביחד. בין אם זה המערה בנחל קנה שאהבנו ללכת אליה ביחד,
או סתם לשבת בבית ולהכין אוכל או לשבת ולראות סרט. אפילו
בפעם הזאת שיצאת עם חברים שלך לעשות סנפלינג במפל
תמר, וכמעט היה ברור לך שאני מגיע איתכם. אין לי יותר

מידי דברים מפוצצים. זה בעיקר הדברים הקטנים והרגעים הקטנים. זה להישאר בקייטנת אילן עד 4:00 בבוקר ולהכין שלט, כי שנינו היחידים שמוכנים לעשות את זה ולהישאר עד כדי כך מאוחר. זה לערוך ביחד סרטון לסניף ב3:00 בלילה, ולמרות שאתה כבר מזמן לא חלק אכפת לך ואתה עוזר לי. זה לכתוב ביחד איתי את השיר לחניכים שלי, ולהפוך בכמה דקות את הסלון לאולפן הקלטות. זה לצחוק עלי כשאני עושה טעות מביכה בתספורת שלי ואתה עוזר לי לכפות על המבוכה כי איכשהו היית גם ספר כל כך מוכשר אפילו כשסיפרת את עצמך לבד. זה בספונטניות באמצע הלילה להחליט לרדת עם הרכב לנחל קנה. זה פשוט סתם לדבר איתך בשיחת וידאו לפני שבת. ועוד כל כך הרבה דברים שאני אפילו לא מצליח לחשוב עליהם ברגע זה. שתדע לך, תמיד כשהיינו בלילה ביחד בבית הייתה לי התלבטות מתי ללכת לישון. תמיד ניסיתי להירדם לפני שתצא מהמקלחת, או להיכנס רק אחרי שאתה נרדם, כי תמיד ידעתי שאם נלך לישון באותו הזמן יקח שעות עד שנירדם. השיחות הכי טובות שהיו לי איתך זה שאנחנו שוכבים במיטה ופשוט מדברים. השיחה הזאת לא מוגבלת בזמן - זה יכול לקחת חצי שעה, וזה יכול לקחת מעל 4 שעות. ואני לא מגזים. השיחה תמיד נגמרת כשאחד מאיתנו מתחיל להירדם ולהגיד שטויות. כל פעם זה היה מישהו אחר, ואחרי כמה ניסיונות הצד השני פשוט היה מוותר ושנינו היינו הולכים לישון. רק בחמישי האחרון אחרי שהכנו פיצות, ראינו כמה פרקים טובים של הפרלמנט, וכמובן נשארנו ביחד שעה וחצי במיטות לדבר, עד שהפעם אני נרדמתי. אם רק הייתי יודע לא הייתי נרדם כל כך מהר. בבוקר קמנו והסעתי אותך להסעה שלך. הפרידה הייתה הכי שגרתית והכי אופיינית לנו בעולם - חצי חיבוק חצי ירידה אחד על השני, ודיבור על

זה שאולי שנינו נהיה בבית השבת, אז כדאי שנתחיל לארגן משהו. תאמין לי שאם הייתי מישהו אחר, הייתי מקנא בכל מאודי בקשר שהיה לנו. אחים חברים.

כילד גדלתי בתור "אח של". לא כל כך עזרתי לעצמי בעובדה שכל דבר שעשית עשיתי בעצמי. אבל בכל מקום שהיית השארת רושם של מעל ומעבר. תמיד היו שואלים אותי "אתה אח של אוסטר? אתה חכם כמוהו? אתה חזק כמוהו? אתה גם מנגן?" ועוד שאלות באותו הסגנון. לכולם תמיד השבתי בכנות ואמרתי "אני מקווה". אמנם תמיד הייתה ביננו המון יצר תחרותיות, ואמא ואבא פשוט לא סבלו את זה. אבל שנינו תמיד ידענו שזה באהבה גמורה, וביננו - ידעתי שברוב הדברים אתה מנצח. אבל איזה נעליים גדולות השארת לי. יש עוד כל כך הרבה דברים שאני צריך להשתפר בהם כדי להתחיל להתקרב אליך. עמיחי הייתי אח שהיה הכי גאה בך בעולם, ואני מקווה שיום אחד יגיע לי לקבל את הגאווה שלך.

תמיד הייתי מציג אותך לחברים שלי בגאווה. "האח הכי גבר בעולם". תמיד היה לי חשוב להדגיש להם שמצד אחד אתה אחד האנשים הכי הרפתקנים שהכי יודעים ליהנות שאני מכיר, ומצד שני אתה כל כך מקפיד על המחויבות הבסיסית שלך להלכה ולתורה. מצד אחד עשית טיול לסיני, חמשה חודשים במזרח בהם ביקרת בתאילנד, באיים של תאילנד, לאוס, קמבודיה, וויאטנם. אחרי הפוגה קצרה של כמה שבועות בבית, ישר טסת לארצות הברית שם קנית רכב ופשוט התחלת לנסוע ולחקור את כל מה שעניין אותך. ככל שראית עוד רק רצית יותר, ומטיול של שלושה חודשים עד החזרה לתחילת הסמסטר, הטיול קיבל הארכה לא ידועה,

ואת הלימודים כבר החלטת שתתחיל בסמסטר הבא לפחות. מצד שני המחויבות שלך באה לידי ביטוי בכל מקום וללא תנאי. סיפרת לי איך מעולם לא פספסת תפילה אחת, שכל יום הנחת תפילין, כשהיית באיים הרחוקים של תאילנד היית הולך לבעלי המסעדות וקונה מהם ירקות כדי שתבשל מהם אוכל כשר בעצמך, שכרת רכב עם חברים בתנאי שיכבדו אותך ולא יסעו איתו בשבת, לפני שהגעת למקום בו ידעת שתהיה לך בעיה עם יין לקידוש, חשבת שבועיים מראש ודאגת שיהיה לך עוד יין בתיק. באמצע יער בארצות הברית ישבת על הקרקע וקראת קינות כי היה תשעה באב. פעם אפילו דיברנו איתך לפני שבת וסיפרת לנו שאתה באמצע לאלתר אפיית לחם כדי שיהיה לך לחם משנה לכל שלושת הסעודות של שבת. איזה שילוב נדיר של שני דברים. איזה הפסד אתה לעולם. איזה הפסד אתה בשבילנו.

דבר נוסף ואחרון שאני רוצה לדבר עליו זה העובדה שפשוט היית טוב בהכל - הכל עניין אותך ובהכל גם היית מוצלח. זה נשמע לא נכון ומוגזם, אבל יעידו כאן האנשים שמכירים אותך אפילו קצת, עד כמה שהדבר הזה נכון. כל מקצוע בלימודים שפשוט היית חכם והצלחת בו - מתמטיקה, מחשבים, פיזיקה. התעניינת בצילום, וכל התמונות המקצועיות שדאגת לשלוח לנו כל הזמן היו פשוט מדהימות ועוצרות נשימה. אהבת לערוך סרטונים ותמונות, והרמה שאליה הצלחת להגיע הייתה מרשימה. צללת ועשית שני כוכבים באילת. יום אחד התחלת להתעניין בנחשים, ומאז כל נחש שאני רואה אני שולח לך ואתה מזהה לי אותו במקום. אתה נגן בחסד, גם בגיטרה וגם בחליל צד, ואפילו בזמן שהיה לך במילואים התחלת להשקיע הרבה יותר בגיטרה, ובחמישי האחרון ניגנת לי וראיתי תוצאות. תחביב קישוט העוגות שלך שמהר מאוד הפך למפעל

משפחתי, אבל לכולם ברור שהעוגות שלך יוצאות הכי יפות. הסקרנות וההבנה שלך בכוכבים שבא לידי ביטוי בחיפוש מקומות חשוכים ברמת גולן שם פרסנו מחצלת וחיפשנו צורות או סתם הבטנו במטר מטאורים שרק אתה שמעת עליו. אני יכול להמשיך, אבל בכנות, כל דבר שעשית - הצלחת בו. חשוב לי להדגיש שהדברים וההצלחות האלה נבעו גם מכישרון טבעי, אבל בעיקר בגלל התמדה והשקעה. כל פעם שהייתי צריך לעשות משהו בנושא שלא הכרתי ישר פניתי אליך, ובאופן מפתיע תמיד ידעת את התשובה והיה לך את הסבלנות להסביר לי כמה פעמים שהייתי צריך עד שהבנתי.

אני חושב שאחת התכונות הבולטות שלך זו רוח ההתנדבות, והתמסרות חסרת הגבולות שלך לדברים שאתה מחליט לעזור בהם דווקא לאחרים. היית כזה כמדריך בסניף, כמתנדב באילן ובכל מקום - אפילו כשעזרת לי בעריכת סרטון אחד, השעה הייתה כבר אחרי 3:00, וכשאמרתי לך שזה טוב מספיק ואין עוד צורך להשקיע בזה, אתה התעקשת ורצית לסיים רק אחרי שהגעת ל-100% ולקח כמעט שעה נוספת. לא הייתה לי ברירה אלא להישאר ער כי אתה עושה לי טובה. כשהתגייסת סיפרת לי שפתאום אתה מבין את האמרה המפורסמת מקידושין "גדול מצווה ועושה משאינו מצווה ועושה". עד עכשיו כל מה שעשית היה בהתנדבות ולכן היה קל וכיף להגדיל ראש ולעשות הכל על הצד הטוב ביותר, אבל עכשיו בצבא, כשמכריחים אותך לעשות הכל, זה היה לא פשוט עבורך. בכל מקרה עשית מה שמוטל עליך ולא וויתרת לעצמך, וגם זה רק מראה על רוח הנתינה הגדולה שהייתה לך.

בנוסף היית כל כך חברותי, ולמרות הגיל שלך אף לא היה אכפת לך להיות הכי גדול בקייטנת אילן או בטיול חב"ב.

תמיד צחקנו על העובדה שאתה חבר יותר של חברים שלי משאני חבר שלהם. ושתספר להם שתתארס לפני שאני בכלל אדע. והם תמיד הרגישו בחזרה כל כך בנוח איתך. היית איש של כולם.

לפני כמה שבועות טובה ואני דיברנו על כך שמי שתתחתן איתה פשוט תזכה בך. לצערנו הרב מאוד זה לא יקרה, ובמקום שמישהי תזכה בך, עם ישראל זכה בך וכבר מדברים עליך ועל כמה שהיית אדם גדול ומיוחד.

כולם מדברים על העובדה שחזרת מחו"ל באמצע הטיול המטורף שלך למילואים למרות שבכלל לא נקראת, ועל איך שבכח ניסית למצוא פלוגה שתהיה מוכנה לקחת אותך כחייל. לכן לא אאריך בנושא הזה. רק אספר שבחמישי סיפרת לי על הייאוש שלך והייאוש שיש בפלוגה שלך בגלל שהייתם היחידים כמעט בחטיבה שעוד לא נכנסו פנימה. כל כך רצית להיות בראש ולקחת על עצמך את הדברים הכי מסוכנים וחשובים.

הרב סולוביצ'יק מדבר על ההבדל בין ימים טובים ושבתות לבין ראש חודש. בעוד שבשבתות וימים טובים הקדושה מאוד ניכרת וברורה - יש איסורי מלאכה, 6 או 7 עליות לתורה, הפטרה, מצוות שמחה, עונג, קידוש וכו' בראש חודש הקדושה כמעט ולא ניכרת - אין איסורים מיוחדים, אין חיוב על סעודה מיוחדת, כמות העליות היא רק 4 ואין בכלל הפטרה או קידוש. לעומת שבת ויום טוב שיש נחת ולא ממהרים לשום מקום, הרבה פעמים בראש חודש מקדימים את התפילות דווקא כדי לסיים את הפילה בזמן הרגיל כי כולם ממהרים לעבודה

ולשגרה הרגילה שלהם. בכל זאת לראש חודש יש קדושה מיוחדת וזה לא יום רגיל, הדבר הזה פשוט נסתר מן העין ולא גלוי לכולם. כזה היית עמיחי, איש ראש חודש - קדוש נסתר. היית כל כך מיוחד מצד אחד, ומצד שני היית כל כך פשוט עד שהיה ניתן לעבור לידך בלי לשים לב.

עמיחי, אחי היקר והאהוב כל כך, אתה חלק כל כך מרכזי בחיים שלי. לצערי לא בכמות, אבל בהחלט באיכות. היית חלק כל כך גדול ממני, שכשהלכת לקחת את החלק הזה איתך. יש בי בור ששום דבר לא מצליח לכסות אותו, ואני בספק אם אי פעם אצליח למלא אותו עד הסוף.

אני מצטער על כל הדברים שהיית ושלא סיפרתי עליהם. ניסיתי בזמן קצר לספר לכולם על כמה תכונות מיוחדות בך. אני מודה לך על היותך אח נהדר, חבר טוב ומורה שלימד אותי כל כך הרבה בהמון תחומים שונים ומגוונים. מסרב להשלים עם חסרונוך, אוהב אותך בלי סוף ומתגעגע כמו שלא התגעעתי בחיים שלי.

יונתן

דברי פרידה

סדרה (לחיי)

עמיחי, אני יושבת כאן ובוכה, מנסה לחשוב מה להגיד, והראש שלי ריק, איך אפשר לסכם חיים של בן אדם רק בכמה מילים ואיך אפשר להביע כמה אתה בן אדם מדהים רק בכמה שורות. שום דבר לא יהיה מספיק אבל אני אנסה לעשות לך כבוד. עמיחי היה בן אדם שתמיד רוצה לעזור לכולם, והוא היה עושה את זה בצורה כל כך שקטה וצנועה. היה פעם שהיה לי ערב הורים בקומונה ואמא ואבא לא יכלו לבוא אז ישר הוא קפץ ואמר שהוא יבוא למרות שהוא בדיוק חזר מתאילנד, הוא ישב שם וצחק עם ההורים על זה שהוא אבא שלי אבל הוא פשוט סתם נראה צעיר, ביקשו שכל אחד ישתף והוא סיפר שם על כמה שהוא גאה בי שאני קומונרית וכמה אני משקיעה בסניף שלי, וראיתי מזה כמה הוא מקשיב לכל פרט וכמה אכפת לו. כשהייתה לי התלבטות על דברים מסויימים הייתי מתייעצת איתו והוא היה עונה לי בצורה כל כך כנה ויושב איתי כדי לנסות לפתור את הבעיה.

אחרי הצבא הוא עשה טיול בחול וכל שבוע ביום שישי הוא היה מתקשר לכל האחים ומדבר עם כל אחד, לפעמים הייתי יכולה לדבר איתו שעה שלמה, הוא היה מספר לי על החוויות שלו ואני הייתי משתפת אותו בשבוע שלי, הוא אף פעם לא פיספס שיחה. וגם בשבועות כשלא היה לו זמן הוא היה מתקשר רק כדי להגיד שבת שלום.

הוא כל הזמן היה שולח לנו תמונות ושיתף בחוויות והיה לי כל כך כיף לראות את החיוך הענק שלו ולראות כמה הוא נהנה. שהתחילה המלחמה הוא עדיין היה בטיול שלו בחול

וישר שהוא שמע עם מה שקורה הוא ישר ניסה למצוא דרך להגיע לארץ, המ"פ שלו אפילו אמר לו לחכות קצת כי יש כל כך הרבה אנשים שנקלטים אבל לו לא היה משנה, הוא עלה ישר על המטוס הראשון שהיה כדי להתגייס אפילו שהוא לא קיבל עדיין צו 8. וכזה בן אדם הוא היה, בן אדם טוב לב, שמח, חכם, עניו וצנוע, תמיד הוא היה מחפש איפה צריך עזרה וכמה ומה הוא יכול לעשות כדי לשמור על אחרים ולגרום להם להרגיש בנוח, הוא אהב את כולם, ולא היה לו אף פעם מילה רעה להגיד על אף אחד, וכולם אוהבים אותו, הוא דמות להערצה, וקשה לדמיין איך החיים פשוט ימשיכו בלעדיו.

אני רוצה להגיד לך עמיחי שאני כל כך אוהבת אותך וכל כך כל כך מעריכה אותך, ובטוחה שזה לא סתם קרה, אתה גיבור ישראל שכנראה מוכן לעשות הכל בשביל הארץ שלך שאתה כל כך אוהב.

אני כל כך אוהבת אותך וכבר כל כך מתגעגעת.
טובה

דברי פרידה

סגן אלוף אריאל זילמן (סימחט חטיבה 5)

עמיחי,

כששמעת על מה שקרה ב 07/10 לא היססת לרגע, עזבת הכל, עלית לטיסה וחזרת לארץ.

הגעת אלינו אחרי שהתעקשת לעבור לגדוד 7020 ולפלוגה ו' כדי לשרת עם אנשים שאהבת וכדי להיות במקום הכי קרבי והכי משמעותי בשעה הקשה של עם ישראל.

מהר מאוד השתלבת בצוות. היית איש גדול וחזק בכל המובנים, גם פיזית וגם ערכית. לקחת על עצמך כל משימה תמיד בשמחה ולא חשוב עד כמה קשה זה היה או כמה עייף היית, ויחד עם כל העוצמה הזו שהקרנת סביבך, היית כל כך עדין כשניגנת לחברה על הגיטרה.

החיוך היה תמיד נסוך על פניך, במיוחד כשהלכת עם המאג, כולנו הרגשנו תמיד בטוחים כשהיית איתנו, וכך גם היה בקרב האחרון שממנו לא שבת.

עמיחי,

"וְהָיָה בְּמָקוֹם אֲשֶׁר-יֵאמָר לָהֶם, לֹא-עָמִי אַתֶּם, יֵאמָר לָהֶם, בְּנֵי אֵל-חַי". נשמתך הטהורה עלתה השמיימה אל מתחת לכסא הכבוד, אך רוחך חיה בלבבות כולנו, נותנת לנו כוח להמשיך להכות באוייב האכזר במלחמה אשר החלה ב7/10, וכוח לשאוף מעלה להיות טובים יותר, ערכיים יותר וחזקים יותר. אתה דוגמא ומופת בעבור כולנו ולנצח ננצור אותך בליבנו.

דוקטור האווי ומרסי - גידלתם בן לתפארת , עמיחי היה איש ערכי חכם, וצנוע, הוא לימד אותנו שיעור מדהים באהבת העם והמולדת - השם שלו מעיד על העוצמות והחיות שהוא העניק לכול מי שהיה סביבו.

יונתן שרה אמונה וטובה היקרים כל כך!
הפכנו להיות משפחה אחת גדולה אנחנו מחבקים אותכם בחיבוק גדול.

ומפה לוחמי חטיבה 5 גדוד 7020 חוזרים למערכה כדי להשלים את המשימה שעמיחי התחיל בה, וכדי להבטיח את הביטחון והשלום לעם ישראל!

נוח בשלום על משכבך אחינו היקר.
תהה נשמתך צרורה בצרור החיים.

דברי פרידה

על קרובי (סוף דמיון/א.ק.)

עמיחי אח שלי.

רציתי להודות על כמה דברים שאני שמח שהספקתי איתך. הספקתי להכיר בן אדם מדהים שנתן לי הרבה אופטימיות בזמן המלחמה, ובכלל, הרבה אופטימיות לעתיד של עם ישראל. לחיים של כולנו כאן יחד, אחרי המלחמה.

אתה, חובש כיפה מקרני שומרון, ואני, חילוני מהמרכז של תל אביב, היינו מאד קרובים ובעיקר הרגשתי שאנחנו מאד דומים. אני שמח שהספקתי להכיר אותך.

שהספקתי לשמוע חוויות מהטיול שלך. איך ישנת באוטו. איך אכלת ארוחה ביום עם כל הגודל שלך ואיזה חוויה היתה לך לנסוע ברכב המשטרתי שקניית לך שם.

שהספקתי לשמוע אותך פורט על הגיטרה ושר מכל הלב את השירים שאני הכי אוהב. במיוחד את אמצע הלילה בכפר. איך הבאת השראה לידידיה בפריטה שלך ואז הוא ישב בפגה ורק ניסה להצליח כמוך. ואין לך מושג איך ללמד אותו איך אתה עושה את זה. כי אמרת שזה בא לך ככה, בטבעיות. כזה אתה, בטבעיות מוכשר, בטבעיות אחלה של גבר.

אני שמח שהספקתי לאכול איתך כמה קילו של סוכריות גומי. שתדע שדאגתי לקנות את הארגזים של השטיחים שאתה הכי אוהב במיוחד בשבילך. כי אתה אחלה גבר וזה עשה אותי מאושר לראות אותך טוחן אותם אחד אחד.

איזה אחד אחד? חמישים חמישים. ונכון, רק השבוע אמרתי לך שקניתי גם סוכריות גומי ביבוא מקביל כי הסברת לי שהן לא כשרות וצחקנו יחד כי מצאתי שיטה איך לשמור גם כמה סוכריות לעצמי. אתה בן אדם מתוק. וזה אולי גם בזכות הכמויות סוכר הלא הגיוניות שהצלחת לצרוך.

אני שמח שהספקנו לתת לך מצטיין מחלקתי ממש בשבוע שעבר לפני היציאה האחרונה הביתה. כי באמת הגיע לך. אתה עושה הכל מכל הלב הענק שלך. אמנם אתה אוהב להיות תמיד אחרון, אבל בנינו, היה לי כיף שסגרת איתי תמיד את הכח. הרגשתי שיש לי על מי לסמוך ושאני לא לבד, כי הסמל כבר לא תמיד אחרון. אוסטר תמיד אחרון!
כי אתה אוהב את זה.

אני שמח שהספקתי לדבר איתך על דת ופוליטיקה. שלקחת חלק בתכנון שלי של איך נקים יחד מפלגה. מפלגת מחלקה שלוש. כי במחלקה אתה ואני הבנו שכל מה שקורה בעם שלנו פתיר. שאפשר לדבר וצריך לכבד. שיש על מה להסכים ושאפשר וחייבים למצוא את המשותף ולהנות מכל הדרך הזו יחד. תודה שהקשבת. תודה שהתווכחת. תודה שהיית עמיחי אוסטר. יש לך תפקיד משמעותי במחלקה שלנו. תפקיד משמעותי בחיים שלי.

אני רוצה להגיד לך תודה על מי שהיית לי.
אהבתי אותך ועדיין אוהב אותך מאד אחי.
אתה הכי מחלקה 3 שאפשר.

כל התקינים שבמצב החומר בחוליה שלנו נמצאים כאן היום.

זזה לא הרבה כמו שאתה בטח רואה. ואפילו סומך, ידידיה,
אביטל, יצחק ובן לולו באו מבית החולים בשבילך. כולנו איתך
ונמשיך להיות כאן איתך ועם המשפחה שלך לאורך
כל הדרך.

יש בנינו קשר דם ולא נפרד לעולם.
תודה על הכל יא מלך.

אוהב אותך מאד.
גרודר, סמל 3

דברי פרידה

ה'תש"ז (כ"ג תמוז)

השבת נתחיל לקרוא ספר חדש "ואלה שמות בני ישראל הבאים מצריימה", שנים עשר שמות של שנים עשר שבטים. אבל כבר למעלה משנים עשר שבועות שאנו קוראים רשימה ארוכה ארוכה של שמות בני ישראל ההולכים, כמעט כל יום ושמותיו, ואתמול נוסף לרשימה עמיחי הי"ד.

בשבוע שאחר שמחת תורה עמיחי התקשר אלי מארה"ב: "הרב יש לי צו 8, ויש טיסה חזרה בשבת" אמרתי לו שאם יש צו 8 וזו הטיסה, שיחזור. ענה לי שזה מורכב, כי המ"פ אמר שלא צריך אותו דחוף, והטיסה אמורה לנחות בשבת, ואם הוא ינחת בשבת, האם אביו יכול להביא לו את הציוד לשדה התעופה, ולקחת אותו ליחידה, ואז האם הוא תוקע את אבא שלו אי שם בדרום, כי הוא לא יוכל לחזור בשבת, ועוד. כדרכן של טיסות הטיסה נדחתה, והמריאה בשבת, והיו עוד שאלות על לחם משנה והבדלה. כשהגיע ארצה לקח לא מעט זמן עד שחוויל, ונמצאה לו מחלקה. הייתי פוגש אותו כמעט כל יום, וצחקנו יחד שהוא מפסיד את המלחמה, ושבסוף הוא עוד יעשה מילואים כשומר בית כנסת. היתה תחושה שהוא בטוח, אך אתמול התחושה התבדתה.

הקשר שלי עם עמיחי נמשך כבר זמן רב. רק היום האווי הזכיר לי את המפגש הראשון שלי עם עמיחי התינוק, כשהם עלו ארצה, ובאו להציג את עצמם. לקחתי את עמיחי, זרקתי אותו באוויר (עם כמה סיבובים), והצחקתי אותו. אח"כ שאלתי את האווי אם זה בסדר. כנראה שכן, כי הוא המשיך

להיות חבר שלי, ולשאול אותי שאלות.
גם עמיחי שאל אותי הרבה שאלות לאורך השנים, אף פעם לא
התבייש. כשעמיחי התגייס אמרתי לו שאפשר לשלוח ווטסאפ
בכל שעה, והוא ניצל את זה.

השאלות מלמדות על השואל, ויש כמה סוגי שאלות:
יש שאלות מחוסר ידיעה - אינפורמטיביות
יש שאלות מחוסר בטחון - השואל זקוק לתמיכה של העונה
הרבה יותר מאשר לתשובה עצמה.

אלה לא השאלות של עמיחי, לעמיחי לא היה חסר ידע, ולא
היה חסר בטחון. יש שאלות מחכימות, שיש מאחוריהן גם
בטחון וגם ידע, ודווקא בגלל אותם ידע ובטחון, השואל יודע
לשאול אותן. שאלות שמלמדות המון על השואל.
ככל שעמיחי גדל אלו היו השאלות שלו. שאלות בנושאי
הדרכה בבני עקיבא, שאלות בנושאי ההתנדבות עם נוער
עם נכות קשה, ועוד. לכך התכוונו חז"ל כשאמרו: "שאלת חכם
חצי תשובה".

התחושה היא, וכך גם נאמר רבות, שהנופלים הם מלח הארץ.
הפסוק אומר על כל קרבנך תקריב מלח. כשמקריבים קרבן
זה תמיד הולך עם מלח. תמיד חשבת שהכוונה גם למלח
הדמעות של האובדן, והגיבורים היקרים והמופלאים שלנו -
מלח הארץ.

עמיחי היה מלח הארץ ללא ספק. איש ברוך כשרונות.
בן תורה וירא שמים אמיתי. באחת מתקופות השובבות
והנעורים דיברתי עם האווי עליו, ואמרתי לו שכבר שנים
אני פחות מוטרד מאופנות והתנהגויות של בני נוער,

אני מסתכל ובוחן איך הם מתפללים. בתפילה של עמיחי היתה כנות, חוסר פוזת מוחלט, רצינות ואמונה אמיתית. אמרתי לו שאני הכי רגוע בעולם לגביו.

בחור מוכשר, סקרן ויסודי. כל דבר שעשה עשה ביסודיות, גם הדברים שבאו לו בקלות. המוסיקה, הלימודים, הטיולים ותכנונם. רציתי להעזר בו ובנסיון שלו לגבי מקומות שהיה בהם, זה כבר מאוחר. רק לאחרונה נחשפנו לתמונות של העוגיות המדהימות שעשית בחנוכה כשהיית בחופש, ובכמה גאוות אם מרסי הראתה לנו אותן.

אבל עמיחי גם היה סוכר הארץ, לא רק המלח. כל כך מתוק, עם החיוך החצי מבוייש, עם נעם ההליכות ועם הנכונות האינסופית לעזור ולתרום בחיוך ובשמחה ובפשטות. כל החיים היו לפניו, ומי יודע כמה הפסדנו - כל המשפחה, החברים, ועם ישראל כולו.

עמיחי ישראל יהושע - שם שכל כך מתאים. שני השמות הראשונים הם עם ישראל חי, הרעיון והאידיאל שעליו מסרת את נשמתך. יהושע פירושו תשועת ה', שה' יושיע. הפסוק אומר שמשה הוסיף את ה' לשמו המקורי של יהושע - הושע, ורש"י מפרש: "י-ה יושיעך מעצת מרגלים". לקראת הכניסה לארץ, משימה לא פשוטה, שיש בה מרכיב של חוסר ידיעה, משימת מודיעין. משה אינו דואג לציוד, לאפוד הקרמי, זה לא מה שקריטי. משה דואג לתת ליהושע כלים נגד מוציאי דיבת העם והארץ רעה. הושע חושב שהוא יכול להסתדר לבד, יהושע יודע שהוא זקוק למשהו גדול יותר, לסייעתא דשמיא. לצערנו, זה גם המצב שבו נכנסנו למשימה של המלחמה

הזאת. יש בה מרכיבי סיכון, חוסר ידיעה עד מתי והיכן זה יימשך, חוסר ידיעה לגבי החטופים וגורלם. חוסר ידיעה מתי יצא איזה בן עוולה מפיר מתחת לאדמה, ויזיק כפי שהוא יודע להזיק. עם כל זה העם הנפלא שלנו מתמודד היטב, יש לנו נוער נפלא, גבורה ומסירות נפש, מקצוענות, ובעזרת ה' ננצח. אבל בשנה האחרונה היו בנו לא מעט מוציאי דיבה, הן דיבת העם והן דיבת הארץ, מכל הצדדים, ומכל הסוגים. אלה יכולים להרוס את הכל, ולא השכלנו להוושע מכך בעצמנו. עמיחי ישראל יהושע וודאי כאב מאד את הדבר. עמיחי, אני בטוח שאם היית פה עכשיו, היית נרתם בכל כשרונותיך וכוחותיך למשימה של חיסול האויב הזה. כל כך אהבת את הארץ וכל כך אהבת את העם, בכל לבבך ובכל נפשך, והתקיים בך מאמר חזל: "אפילו הוא נוטל את נפשך". עמיחי, אתה חלק מהקרובן שאנו מקריבים ומבקשים מה' את הכלים שנדע לתקן ולהתאחד, ולהיות ראויים למה שאתה, וכה רבים, גיבורים וטהורים מקריבים. הם עשו את זה בשבילנו, ואנחנו חייבים להיות ראויים לכך. יהי זכרו ברוך.

דברי פרידה

יזאל ארד (ה'אש האזארה)

"צוות הודעה בדרך לקרני שומרון" זה מסוג ההודעות שזה הרגעים הקשים ביותר שיש לנו בתפקיד. רגע שמקפיא מתוך הבנה ברורה שחיים של אדם צעיר הופסקו, וחיי משפחה בתוך הישוב הולכים להשתנות לחלוטין. עם כאב עצום על האובדן והבנה לתובנות ברורות מה היא נתינה אין סופית, מה היא אהבת הארץ וכל הדברים הטהורים שנעלמו בשגרה ובנהנתנות שהייתה לנו לפני ה' לאוקטובר.

אנו מוליכים היום בדרך האחרונה את עמיחי ישראל יהושע אוסטר הי"ד. צעיר מבטיח, בוגר בני עקיבא. מדריך נערץ, נופשון שומרון. מוכשר עם עתיד מזהיר ללכת בדרכו של אביו כרופא מצויין ומציל חיים. צעיר שרק השתחרר לפני כשנה ויצא לכבוש את העולם. טייל במזרח, נח מעט ויצא לארצות הברית. שם תפס אותו אותו צו 8 של אותו יום ארוך. ולא היה לעמיחי ספק, אפילו לא ספק בודד, שעליו לחזור מיד ולהתייצב לצד חבריו הלוחמים. וזאת הטיסה הראשונה שהצליח לעלות עליה לארץ שהוא כל כך אהב.

בשלישי שעבר יצאת לחופשה קצרה על מנת לחבק את משפחתך היקרה, שעלתה מתוך ציונות טהורה לארץ ישראל. האווי ומרסי הוריו היקרים. לחבק את יונתן אחיו שבשריון שרק יצא מעזה, ואחיותיו שרה, אמונה וטובה, לאותו חיבוק וחיוך ענק, שמתברר כאחרון, לפני אותו קרב קשה ממנו לא שב. בעת הסיוור שבוע שעבר אצל החיילים שלנו בגבול לבנון וסוריה, באחת הנקודות היה שלט עם אמירה קצת הפוכה

למורשת האבות. ובעיניי קצת משלימה את זווית הראיה. "לא ירשנו את הארץ מהורינו, אנו שואלים אותה מילדינו". לכן עלינו כהורים להיות זהירים עם המתנה המופלאה שקיבלנו מאבותינו, הארץ היקרה שאנחנו חיים בה, על מנת שנהיה ראויים לאותם צעירים וצעירות שנתנו את היקר מכל, את חייהם למענינו, למען עתיד חבריהם כאן בארץ ישראל ולהיות ראויים להם. אנו מלווים בחודשים האחרונים צעירים מדהימים ומיוחדים, חילונים ודתיים, עם מגוון דעות, מכל חלקי הארץ, הרואים במלחמה הצודקת הזאת יעד ברור ומוגדר לאחיזתינו כאן בארץ ולהמשך קיומנו כאן. אסור לנו לתת למפריד להכנס לחיינו כפי שהיה בעבר. ועלינו להרבות באהבת חינום, באהבת הארץ ואהבת האדם.

תודה לצוות ההודעה הצה"לי ולכל הצוות שעבד כאן היום על השותפות. ולכל מי שלקח חלק במסע האחרון של עמיחי. ומקווה ומבקש סליחה מהמשפחה אם בתהליך הקשה פגענו חלילה.

קהילת גינות שומרון וקרני שומרון כולה מחבקת ונמצאת עבורכם, משפחת אוסטר היקרה והדודות סנדרה, דבי, נעמי והמשפחה המורחבת והתומכת היקרות לנו. כולנו בתפילה לניצחון צה"ל מול האויב הרצחני שמולנו. רק הלילה קיבלנו מענה ברור למתרחש סביבנו עם חיסול ארבעת המחבלים בעזון. ובתפילתנו להחלמת המ"מ שנפצע אתמול בלילה. כולנו בתפילה לרפואת הפצועים והחזרת השבויים ולשלום חיילי צה"ל.

יהי זכרו של עמיחי היקר ברוך, כי עמי חי לנצח.

”כי מדי דברי בו זכור אזכרנו עוד” || סיפורים וזכרונות

I will miss the grandson

אבי'ך / אבא

Amichai was a beloved grandson, and I cannot believe the reality of what happened. But this is not the place for all that. This is the place to remember him in life. For years I saw him as quiet and reserved. I didn't get to hear much of his various instrumental musical offerings because I saw him mostly on Shabbat. I assume he was in great form with his buddies, but still on the quiet side with his Grandma. Then I saw him blossoming: Enjoying fun and banter with his siblings at the Shabbat table – all of whom were wonderfully enjoying one another's company. I so enjoyed his -and his sibs' – cake decorating. His witty explanations of the symbols, gematria, family jokes that turned into a cake frosting. I see him playing with those cube things, always trying to beat his record, relishing his main course while we were finishing dessert.

But a couple of years ago, there was more. One example, his piano on the frosting, complete with musical notes, on my 88th birthday (No, I never knew a piano had 88 keys!). Then he was showing me his wonderful photographs, explaining his composition decisions and techniques. You must take some art lessons, said the Grandma who can't draw but has been doing oil paintings! And he did turn one of his Asian scenes into a beautiful painting. So conversations about art and painting ensued. He planned to come one day to my art class and dabble in oils.

Then his travel plans: I shared with him my experiences of travel with Grandpa, who also loved travelling; I enjoyed Amichai's similar interest in travel, plus his telling me so much more about places I'd been than I knew from being there. When he was planning his trip to the West, I gave him a list of must-sees, and was rewarded by his whatsapp pictures of himself in those places. We were corresponding, sharing pictures. I treasure and will miss the pictures, the conversations, the grandson. Sad as it is, his memory is indeed a blessing to me.

He was an exceptional person

י.כ. 1/20

Last August Amichai visited me for two weeks during his American adventure. Looking back I realize I never really knew him until then. It was obvious as he grew up that he was an exceptional person. He was kind, generous, a wonderful handyman, a good listener and many other things. One of his many outstanding qualities was his ability to understand what was needed in any situation and to then act on that need. It is futile to think about what

could, and should, have been. We have only the past. Amichai's life was one of remarkable achievement. We were blessed to have had him for 24 years. He will always be remembered by me as my loving, lovable grandson.

I love you, Amichai

תמיד מקצוען |

זיגיון סלצמן, הקד

דיברו הרבה על זה שעמיחי לקח ברצינות את מה שעניין אותו, והיה מקצוען בכל מה שהוא עשה. זה הזכיר לי את הפעם הראשונה שהוא הראה לי סרטון שהוא ערך לסניף. כמה שנים לפני זה התחלנו עם הסרטונים של הסניף וערוץ יוטוב והכל, והייתה דאגה מה יקרה כשאנחנו נעזוב כי זה היה לנו חשוב ואיך ישמרו על הרמה והאיכות.

ואז בא עמיחי ולקח את זה על עצמו, וכשהוא בא עם המחשב נייד להראות לי בתור חבר ובוגר ובעיקר כי הייתי העורך הקודם, מצאתי את עצמי משחק אותה כאילו אני יודע על מה הוא מדבר ואיך הוא עשה את זה כי זה היה הרבה יותר טוב ממה שאני ידעתי לעשות.

יש על מי לסמוך |

זיליג נולד, כפי שגאמיחי דאליין

הסתכלתי על ההתכתובות שלי עם עמיחי. כל ההתכתובות

שלנו היו אני מסנג'רת אותו לדברים, והוא כותב- סבבה. אין בעיה. בכיף. פעם זה היה להגיע לקייטנת איל"ן לכמה שעות כדי לצלם קליפ שניסינו להוציא, והסינג'ור הבא היה לערוך את הקליפ, ואז לעלות את זה לרשתות החברתיות. אחרי זה זה היה להעביר כמה שולחנות ממקום למקום בישוב, וגם זה-בשמחה. והוא ממש לא היה חייב לבוא, ולא היה חייב לסחוב שולחנות. והכל הוא עשה בכיף ובשמחה. בתור הרכזת בחוג החברתי של איל"ן ידעתי שיש על מי לסמוך ואת מי לסנג'ר לדברים, כי עמיחי לא נתן הרגשה של סינג'ור. פשוט אמר בכיף ועשה. איזה כיף זה מתנדב כזה אצלך בצוות!!!

| בשקט אצילי

ל' קנזי קוטמן, שליח חב"ד בקמפוס

עמיחי. מיד כשראיתי את התמונה של "הותר לפרסום", זיהיתי אותו. זה ממש לא קורה לי עם כל מי שעבר בבית חב"ד, אבל עמיחי נחרט. טיפוס שקט, מצטנע. אבל כנה, יסודי, אמביציוני וחדור מטרה. יראת שמים מחד, וגמישות אנושית מאידך. גוש אנרגיה עם שאיפות ומאמצים, ויחד עם זה, עדין ושקט. עמיחי בילה כאן את חג הפסח האחרון. הוא היה נגיש לעזרה בכל עת. בהכשרת הכלים לסדר שנערך במלון, בבדיקת חמץ בכל פינה בבית חב"ד ועוד. הוא התאכסן אצלנו בדורמס, יצא לחופים וחזר לעוד שבת. שוב ושוב היו לו שאלות על כשרות. הוא לא היה מהסוג שמתפשר, אבל הכל נעשה בשקט אצילי.

מאוחר יותר שלחנו לו חלות לסיאם ריפ. כמה לא הופתעתי כששמעתי שהוא קטע נסיעה בחו"ל בשביל לשוב להילחם. עמיחי, נהוג לומר, נוח על משכבך בשלום, אבל אני יודע באיזו שמחה הזדרזת להירתם לעזרה ככל יכולתך, אז אני רוצה לבקש בכל ליבי, בבקשה, אל תנוח על משכבך, באמביציה האופניית שלך, הפל תחינתך לפני בורא העולמים, שיתן את כל אויבינו נגפים לפנינו, שיחזק את ידיי מקבלי ההחלטות שלא להרפות עד שתושלם המשימה הקדושה בה נטלת חלק, שיחזיר את כל החברים שלך בשלום כי עם הרבה כבוד למקום הקדוש אליו זכית להגיע בתור מי שנהרג על קידוש ה', אתה בוודאי לא רוצה אותם איתך. שיאמר כבר לצרותינו די, לא רק לזו מעזה, או מלבנון, מיו"ש או מאירן, אלא לכל הצרות כולן, בביאת גואל צדק ובקיום הייעוד "זאת רוח הטומאה אעביר מן הארץ", מה שיאפשר את קיום היעוד "בלע המוות לנצח", ו"הקיצו ורננו שוכני עפר" ואתה בתוכם, נאו! משפחת אוסטר, המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים.

מחובר ממש בעומק

מרכז אסטרטגיה, חקר מדיניות

התמונה הזו ישר עלתה לי בראש כשהודיעו לי וחיפשתי ובסוף מצאתי. לפעמים בן אדם נכנס לישיבה וסוג של מכבה קצת את החיים הפשוטים ויותר מסתגף ואם אתה רואה בן אדם מטייל,

מנגן, וכיוצא בזה- זה מרגיש לך כאילו הוא פחות מקפיד, וזה קטע שתמיד הייתי קצת מופתע אצל עמיחי כי באמת קשה להקפיד על מצוות בצבא, בטוילים, חו"ל ואתה רואה שהוא מקפיד על הלכות כמו שאמרו בהספדים, על לימוד תורה כמו בתמונה, וגם מהשיח איתו אתה רואה שהוא מחובר ממש בעומק הדברים בלי שום סתירה בין זה לזה.

עמיחי של שבת |

יחידה פולק, חיה

יום השישי.

עוד מעט ויקדשו בתי ישראל ויכולו השמים ויודו על שבחר בנו מכל העמים. ריחות הבישולים והנקיונות נוכחים בכל פינה, רוח בין הערביים החמימה משירה לא מעט מחטים מעצי האורן הכבדים שבחורשה שמעל הבית.

שמה נפגשנו. מידי כניסת שבת כשהיינו שנינו יוצאים הביתה, גם אחרי חודשים שלא התראינו. לא מדברים מילה. גיטרה ומלוודיקה, ואני כבר יודע שהשבת שלי תראה אחרת.

לכה דודי לקראת כלה, מזמור שיר ליום השבת וכל מקדש שביעי. ניגנו גם שהשבת היא נעם הנשמות. אתה יודע? אחרי ניגונים שכאלה, וודאי היה לי שהשבת היא אכן הנועם. נועם הנשמות.

אתה יודע חבר?

יונתן אמר עליך השבוע שאיש של ראש חודש אתה. כזה שמאיר בעוצמה, עוצמה מתוך הסתר. מעין לבנה שמכסה עצמה בבושה ובשקט. ואני? אני זכיתי לפגוש עמיחי של שבת. עמיחי של צדיקים יושבים ועטרותיהם בראשיהם. בפשטות החיים שידרת לי שמחה, עונג. שבת.

אח, כמה השתוקקתי לנגן איתך יחד, להיות איתך יחד, וכמה משתוקק אני כעת לטעום עוד מעט, רק עוד קצת, מהאדם שקוראים לו עמיחי.

לימדו אותנו חכמינו ששלושה ימים לבכי, שלושה ימים, ועדיין

לא יודע אני איך ממשיכים הלאה. כיצד ממשיכים שבת שנגדעה כך פתאום. לכה דודי לקראת כלה. אני ממשיך לנגן כאן מעלמא דלתתא, וכעת זה לבד, בלעדיך. אאחל לך בפעם האחרונה, שבת שלום ידידי אהוב נפשי. שבת שלום ומבורכת.

| לעשות עד הסוף

שייב סלמן, חברה מתיישב

אני זוכרת שהיה נטיעות של בני עקיבא בנחל קנה, כמו שאמרו בלוויה, אחד המקומות האהובים על עמיחי.

התחלנו את המסלול וחיים הרים מקל מהרצפה ואמר לי לשמור אותו עד סוף המסלול, אני חושבת שזה היה כדי לדרבן אותי ללכת. עמיחי שעמד עם חיים פשוט הושיט יד לגדר

ברזל ותלש איזו חתיכה ואמר לי לבוא אליו בסוף ושיביא לי משהו כ"פרס" אם אצליח לשמור גם את זה.

בסוף המסלול באתי לעמיחי והראתי לו בגאווה שהצלחתי לשמור על החתיכת ברזל שנתן

לי, ציפיתי שיגיד לי איזה מילה טובה ונתקדם... אבל עמיחי התעקש לעמוד בהבטחה שלו, חיפש בתיק שלו והוציא אוראו. מיד אמרתי לו שלא צריך ואני לא רוצה אבל עמיחי התעקש איתי עד שאסכים לקחת ולהנות מהעוגיה. לעשות עד הסוף גם את הדברים הקטנים, אפילו את הצחוקים והשטויות.

| כישרון וצניעות

זויר פילי, פזש אר זיחי קטיל קדול למצח

היה ערב אחד בפאי בתאילנד שניגנתי עם עמיחי במקום שהגישו בו תה ונתנו כלי נגינה לכל מי שרצה להצטרף. שם זאת הייתה הפעם הראשונה שראיתי אותו מנגן וראיתי כמה כשרון וצניעות יש בו. זה אחד הערבים שהכי זכורים לי לטובה מכל הטיוול.

| חבר יקר שלי

יון בנזוי, חדר מהצדא

עמיחי ואני נפגשנו לראשונה בטירונות היינו ביחד באותה הכיתה. בהתחלה לא באמת חשבתי שנתחבר כל כך כיוון שהוא דתי מקרני שומרון ואני חילונית מהוד השרון. לאט לאט גיליתי את עמיחי, אדם חייכן וחברותי ובעיקר פשוט איש שיחה נהדר. אין נושא שעלה שלא היה לו ידע להוסיף ולתרום לשיח.

הדבר שממש ממש זכור לי מהטירונות הוא שעמיחי הסתובב עם בקבוק ספרייט ריק שהוא תמיד דאג למלא במים כדי שיהיה לו לשתות למרות שבפועל אני זה ששתה אותם.

לאחר כמה חודשים הגענו ביחד לגדוד. גם שם תמיד צחקתי עליו שהיה תקוע עם המאג הזה עליו שלא הבנתי איך הוא כל כך אהב ולא משנה כמה הלכנו ברגל או כמה היה חם או קר, בחיים לא היינו שומעים אותו מתלונן. תמיד עושה את מה שצריך בחיור. כל פעם שהיינו הולכים באיזו נסיגה או מסע והייתי קצת רעב ישר ידעתי ללכת לעמיחי כי תמיד הייתי מוצא אצלו איזה גומי או חטיף טוב.

לאחר מכן עלינו יחד לקורס מכים גם שם ישן במיטה מתחתי. דאגתי כל בוקר לוודא שהוא התעורר כי הוא היה חוזר לישון אחרי שסיים להתפלל. תמיד וידאתי איתו כזה למרות שאני לא מאוד קשור לדת הייתי בוחן אותו כזה - "התפללת היום?" והוא היה מסתכל עלי בחיור כזה של נו מה נראה לך דנגור. במסע של התחלת הקורס שהיה קשה מאוד בעיקר מבחינת המזג אוויר שהיה חם בצורה קיצונית, כולם התחילו לוותר לאט לאט ולקראת הסוף עמיחי נכנס לידי באלונקה. אני מסתכל עליו ורואה שכמובן חוץ מהמאג על הגב שלו יש גם את הפקל מים ועוד נכנס באלונקה.

עוד זיכרון מהקורס מכים היה שלפחות פעמיים בשבוע אני והוא היינו מזמינים 2 מגשי פיצה. אחד לערב ואחד שיהיה לנו לאכול בבוקר.

באחד השבועות אימון בקורס ישבנו לאכול וראיתי את עמיחי שקוע בכמה פרחים שהוא מחזיק ביד. שאלתי אותו מה זה והוא אמר לי לחכות, לאחר עשר דקות הגיע והניח לי על הראש זר ששזר מהפרחים. הוא הבטיח לי (אחרי שהתחננתי עשרות פעמים) שכשיהיו לי ילדים אני אשים אותם לבייביסיטר אצל דוד עמיחי שילמד אותם את כל הדברים המגניבים שהוא יודע: לנגן, קובייה הונגרית ולזהות פרחים.

שובצנו ביחד בתומר, מיותר לציין שאפילו כשהגענו לתפקיד

עדיין היה לו את הבקבוק ספרייט מהטירונות שקיבל שיפור ונקשר בחוט כדי שיהיה אפשר לתלות אותו בהצלב. ושם זאת הפעם הראשונה שהרגזתי אותו: קמנו בבוקר וכמובן ששתיתי לו את המים במהלך הלילה. ברגע שקם חיפש את הבקבוק שהיה על יד המיטה שלי ראה שזה ריק, התחיל לזרוק עלי את כל מה שהיה בסביבתו עד שאלך למלא.

לאחר מכן אני מונתי לסמל המחלקה ועמיחי המשיך בתפקיד המ"כ. אין מפקד שחייליו אהבו אותו כמו שהם אהבו את עמיחי. מפקד בנועם, בשלווה, בחיים לא צועק, לא מעניש ועדיין הכל עומד בצורה הכי טובה שיש ובזמן (ברוב המקרים). השבוע המסכם שבסופו המסע כומתה היה הדבר הכי קשה שחווינו קילומטרים של הליכה בקור וגשם שלא ראינו כל השירות הייתי שולח את הקשר שלי להביא מנטוס לעמיחי גם כדי שהקשר ירוץ קצת וגם כדי לפנק את עמיחי. תמיד תמיד היה שולח לי איזה גומי בחזרה.

כשהשתחררנו נסענו לסיני אני, עמיחי ועוד כמה חברים. גם שם דאג להביא איתו אוכל כשר וכמובן קצת וודקה. תמיד היה מספר בהתלהבות על הקורס צלילה כל פעם שהיינו הולכים לעשות שנורקלים בים.

דיברנו על לטוס למזרח ומשהו שם התמסמס. כשהגעתי בסוף למזרח עם חבר אחר (שגם מכיר טוב את עמיחי מהצבא), הופתענו לגלות שעמיחי בתאילנד ונפגשנו. ישר טיילנו יחד כחודש בתחילת הטיול וחודש בסוף הטיול. כל שבת היינו הולכים עם עמיחי לבית חב"ד אחרי שכל השבוע הוא אוכל אוכל שהביא מהבית ושקיות צ'יפס מחברה כשרה מהסבן אילבן כדי לארח לו חברה בקידוש ותמיד אפילו קצת חיכינו לזה. לא ראינו מישהו רוקד בכזאת הנאה. אין יום שלא הלכנו לרקוד, הוא כל כך אהב את זה. רקד כאילו אין אף אחד מסביב.

אחד הסיפורים שאני הכי זוכר הוא שבאחד הימי שישי עמיחי ביקש מאיתנו להקפיץ אותו לבית היהודי כדי שיעשה קידוש. אנחנו כמובן הסכמנו אבל היום עבר וכנראה שברח לנו מהראש. שבת כבר נכנסה ומיהרנו ממש לראות אם הוא עוד בחדר ולנסות לעזור. ראינו שהוא לא שם והתחלנו לנסוע לכיוון הבית היהודי לראות שהכל בסדר. ראינו אותו הולך ברגל (בערך חמישה קילומטרים) כיבינו את האופנועים והלכנו איתו ברגל את כל הדרך כששנינו ממשיכים להתנצל שוב ושוב והוא כל פעם עונה באותה הדרך:

"אחי הכל טוב, עזוב את זה".

עמיחי ישראל יהושע אוסטר ז"ל היקר, אין דרך להכניס את כל הזכרונות ממך במכתב אחד. גם לא בספר ולא בשלושה. היית חלק כל כך משמעותי מהחיים הבוגרים שלי, ואתה חסר לי ברמות שאי אפשר לתאר. אוהב ותמיד אוהב. לא אשכח אותך חבר יקר שלי.

לנצח אתה איתי

איתי בראון, חזק מברכה ופטי

עמיחי אוסטר. שלוש שנים בצבא, שבוע בסיני וחודשיים במזרח. אני ועמיחי שונים בהכל, ובכל זאת הכרתי בן אדם מדהים אכפתי, סבלני וחכם שנכנס לי ללב בכל דרך וצורה שהיא. העשרת לי את הידע, ולקחתי ממך הרבה. זכות להכיר אותך. לנצח אתה איתי.

בזכותו הרגשתי חזק מספיק להמשיך |

יני אלוניא, חי"ר מרכז

אשמח לשתף זיכרון נורא חשוב לי מעמיחי. אני הייתי עם עמיחי במחלקה הפיקודית של מרץ 20 ברוחם, אני יצאתי הקצאה 0 והוא יצא הקצאה 1 אז דרכנו נפרדו כשהוא עלה לגדוד ואני הייתי בקורס מכים. במהלך הקורס מכים אבא שלי נפטר לאחר שנלחם כשנה בסרטן, ומי שהיה הקצאה 1 היה ברגילה באותה תקופה. יום אחרי שאבי נפטר, הייתי בהלוויה ואני זוכר שאני עומד מעל הקבר ורואה את המ"מ שלי מההכשרה, קצין שיצא מלהבים

4 בבוקר ולקח איתו עוד שלושה לוחמים ביניהם עמיחי. למרות שזה היה בהתראה קצרה, עמיחי נסע עד קרית אתא על הבוקר- רק בשביל לנחם אותי. אני יכול להגיד שהמאמץ הזה הולך איתי עד היום, ובזכותו ובזכות המעטפת של הגדוד והמפקדים הרגשתי חזק מספיק להמשיך בקורס מכים ואף יצאת קצונה ולהיות מ"מ בגדוד. אתגעגע אליו ואחשוב עליו לנצח.

תמיד מתנדב בצניעות |

יעקב צוקימן, חי"ר מרכז

הייתי עם עמיחי ביחד מהבוקר עד אחרי קורס מכים וראיתי אותו בהרבה סיטואציות בצבא. אני אצוין כמה מהם:

1. עזרה ורגישות לאחר:

כשהיינו באימון ברמת הגולן אבא של אחד מהחבר'ה נפטר, ועמיחי ממש רצה להיות עם החבר הזה בזמן הזה, וממש התנדב לנסוע עד לבית של החבר למרות הנסיעה הארוכה בשביל זה. אח"כ הוא גם בא במיוחד להיות עם החבר ולעודד אותו למרות שזה היה על חשבון רגילה ועל הזמן הפנוי שכ"כ חשוב ללוחמים בצבא.

2. עולם התורה:

לעמיחי תמיד היה חשוב הקודש, התורה והתפילות, תמיד כשהייתה תפילה היה מגיע לא משנה מתי הוא הלך לישון. תמיד התנדב להיות חזן ולקרוא בתורה שבצבא אף אחד לא רצה. תמיד מתנדב בצניעות ותמיד קורא מדוייק ומדהים.

3. אין תלונות:

עמיחי אף פעם לא התלונן. הייתי איתו כל השירות ואף פעם לא שמעתי אותו מתלונן. ואני לא חושב ששמעתי משהו שמע אותו מתלונן. פעם אני זוכר שעשינו מסע אלונקות מאוד קשה והמ"מ רצה שיהיה יותר קשה אז הוא העלה את עמיחי ביחד עם המאג על האלונקה, וטיפסנו איתו הר מאוד קשה ובאמצע האלונקה נפלה ועמיחי נפל עם האלונקה ולמרות שזה נפילה כואבת ומתסכלת, עמיחי לא אמר מילה ולא התלונן ורק לא היה לו נעים שאנחנו סוחבים אותו על האלונקה. או שעלינו הר שלם עם אלונקות אחרי תרג"ד גשום ועמיחי נכנס לאלונקה עם המאג כאילו אין לו בכלל משקל. אחי היקר תחסר לנו מאוד. שמור עלינו למעלה הכי טוב כמו שאתה יודע. מתגעגע.

הכי טוב שיש, עם כל הלב

אלוף סרני, חדר מרכז

למרות שהוא היה סמל והיה יכול להתחפשן ולתת לנו את העבודה - תמיד הוא היה מתחיל לעבוד בשקט, בלי לכעוס שלא מצטרפים אליו. והוא היה עושה את זה הכי טוב שיש, עם כל הלב.

את עמיחי זכרנו

זא"ר צוקרמן, מא"ר צוקרמן וחרף מל"ב, חדרו מרכז

אני וחברות שלי לא הכרנו את עמיחי להרבה זמן אבל ראינו את התמונה שלו וזיהינו מיד. הכרנו הרבה אנשים לאורך הטיוול והרבה מהם נשכחו אבל את עמיחי זכרנו. הכרנו בקמבודיה באיים, הוא היה יחסית שקט ותמיד קרא את הספר שלו לא משנה איפה אפילו באמצע

המסיבת בריכה. בהתחלה הוא היה נראה שקט וביישן אז לא כל כך ניגשנו אבל המשכנו באותו מסלול וזה נתן לנו את ההזדמנות לדבר ולהכיר קצת יותר.

אני מצרפת כאן תמונה שפיתחנו (תמונת פילם) בדיוק היום וישר הבנו שאנחנו חייבות לשלוח אותה, התמונה היא מהאי קורונג סנלואם מהיום הראשון שהכרנו את עמיחי קצת יותר. רצינו לעשות הליכה אל הצד השני של האי והצענו לו להצטרף,

מאותו היום עמיחי נפתח וזכינו להכיר את הבן אדם המצחיק והמתבונן והעמוק והצנוע שהוא היה, ניהלנו שיחות על ערכים ופילוסופיה ודת והתמונה הזאת מייצגת בשבילנו את כל הרגעים האלה ורצינו לחלוק אותה גם עם המשפחה. אנחנו משתתפות בצער העמוק של המשפחה, מוסרות אהבה וחמלה ומקוות שיזכו לימים טובים יותר ושבתוך התקופה הבלתי נתפסת הזאת התמונה תוכל להביא להם רגע של אור ונחת.

תמיד רגוע

בניאל אפולין, חייל מרכז

תקופת ההכשרה ידועה כתקופה שמוציאה עצבים גם מהחברה הרגועים ביותר. עד היום אנחנו נזכרים ברגעים הקשים, משחזרים איך כל החברה הכי רגועים, הכי טובי לב, הכי אידיאליסטים, הכי מתנדבים, הגיעו מתישהו לקצה. ניסיתי להיזכר בסיטואציה במהלך ההכשרה שראיתי את עמיחי מתעצבן או כועס, אפילו קצת, ופשוט לא עולה לי בראש. זה לא היה קיים בלקסיקון שלו. לא משנה מה קורה מסביב.

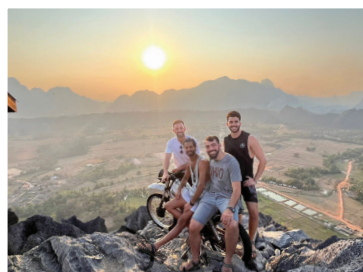
בראש מעייניו הייתה האמונה

לייבון ברוך, פגש את עמיחי קטיל

את עמיחי פגשתי בפעם הראשונה בלואנג פראבנג בלאוס. נפגשנו שם בשבת הראשונה ומאותו הרגע עמיחי טייל איתנו באופן כמעט קבוע. העברנו ביחד קצת יותר מחודש בלאוס

ובויאטנם. עמיחי היה אחלה גבר! צנוע, מצחיק, אמיץ ואכפתי. בראש מעייניו הייתה האמונה וזה משהו שפגשנו בו בכל יום - הדקדוק לפרטי פרטים, סדר היום שסבב סביב זה, לסחוב איתו לכל מקום גזיה וכלים שהביא מהארץ(!), לודא שהכל כשר והכל תקין.

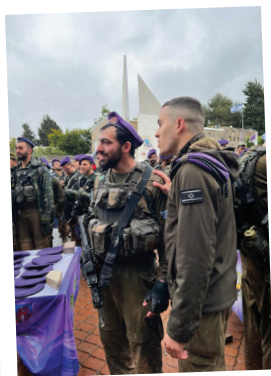
תכננו לחזור ביחד לויאטנם כולנו ולעשות טיול אופנועים, מה שכבר לא יקרה. אני שמח שהספקת לטוס לארה"ב כמו שתכננת ואני מקווה שהספקת לעשות את רוב מה שרצית וחלמת. אני חייב לעמיחי תודה נוספת, ביחד עם עוד בנאדם הם עזרו לי להתמודד עם פחד ממים איתו טסתי לחו"ל. הם היו

איתי בכל רגע ורגע ותמכו בי עד שהתגברנו ביחד. תודה רבה לך אחי, אני אוהב אותך מאוד ואתגעגע אליך.

חב לו את חיי

זוהר חיי, נחמץ יחזר אל זמיתי

את עמיחי לא זכיתי להכיר באופן אישי, לצערי, אבל הייתי שם ברגע שהוא נפל. הייתי חלק מכח שריון שאבטח פעילות מסויימת בפאתי מרכז הרצועה. הכח שעמיחי היה בו חיפה עלינו ועל הכוחות האחרים בשטח. בשלב מסויים בפעילות ראיתי את פיצוץ המטען שממנו נהרג. הצעקות בקשר זה משהו שאני לא אשכח אף פעם. מאז אותה פעילות אני מרגיש

שאני חב את חיי לאדם שלא הכרתי. לאדם שספג בגופו את האש שהייתה יכולה לפגוע באותה מידה גם בי. צר לי עליך אחי עמיחי. אחי לנשק ולברית הדמים והייסורים של אדמתנו ועמנו. מקווה שאזכה בחיי להיות ראוי לקרבן שהקרבת עבורי, עבור כל עם ישראל.

רק מחפש להוסיף טוב בעולם |

חיים בוב לוזסי, ת"ד

עמיחי. זכיתי להכיר אותך, וזכיתי להמנות בין אחיך שהיית מתקשר אליהם כל שישי לפני שבת מהטיול גם בארהב וגם במזרח. היית משתף אותי באתגרים שלך בחו"ל, איך אתה מסתדר עם סעודות שבת ושאתה עשית לר"ז כדי לא לפספס תפילין ותפילות.

פעם סיפרת לי שעצרת בכביש ראשי כי תכף שקיעה ולא רצית להפסיד מנחה, ופעם אחרת סיפרת שאתה לא מצליח לתפוס את הרב של איזה קהילה שהייתה על הדרך שלך לקראת ראש

השנה כמעט שלושה שבועות לפני והיית לחוץ איפה תעשה את יום הדין הנורא. ואני אמרתי לך אחי שחרר יש מלא זמן, אז צחקת ואמרת חצי ברצינות חצי בצחוק "לוגסי, לראש השנה מתארגנים הרבה לפני, לא בשניה האחרונה!".

כמה היה חשוב לך להיות עם מניין ומנגינות של בית כנסת בתפילות היום הקדוש הזה כמה התכוננת אליו והכנת את עצמך!

עמיחי ממך למדתי לקחת דברים ברצינות לא להקל ראש ללמוד כדי להבין יותר, לעשות את מה שאני עושה מתוך הבנה במשמעות הדבר אם זה בצבא ואם זה בישיבה. או אפילו שעזרת לי לתכנן את הטיול שלי עם אשתי לתאילנד חשבת על הפרטים הקטנים ותמיד דאגת שאנחנו מסתדרים. ומרחוק השגת לנו מספרים של אנשים שיעזרו לנו אפילו בלי שביקשנו פשוט שלחת הודעה עם כל הפרטים. כזה היית עושה דברים בשקט ובאהבה עוזר ותומך.

תודה לך אחי האהוב, על כל מה שעשית בשבילי ולימדת אותי בדרכך האופיינית לך. כמה לקחת אותי תחת חסותך כשהיינו מדריכים צעירים. הכנסת אותי ככה לתוך החברה. אפילו ביקשת פעם אחת מאמא שלך לא להכין בשבת שאני אצלכם עוף בקטשופ כי ידעת שאני לא אוהב קטשופ. חשבת על כל פרט והיית מדויק מאוד לסובבים אותך עזרת ותמכת ועם הכל לעולם לא וויתרת על העקרונות והערכים שלך היית עושה הכל בצורה מדויקת ושקטה רק מחפש להוסיף טוב בעולם! תודה לך עמיחי ישראל יהושע שלימדת אותי להיות שלם עם השם שלי. כמה התביישתי שיש לי שתי שמות שקוראים לי בהם ככה ביחד 'חיים דוד' ואתה עם שלוש שמות אמרת לי בחיוך "לך יש שם ארוך?! אז מה אני אגיד??"

אף פעם לא וויתרת על הזדמנות להפגש למרות שימית הייתה מבטלת לנו מלא היית מתעקש לבוא ושנשב רק שנינו נאכל את הסודוך המטורף שהיית מכין כאילו זה עוד איזה עוגה עם ציורים. תודה לך עמיחי על מי שהיית בשבילי ועל מה שאתה בשבילי ותהיה בשבילי תמיד אוהב אותך בכל ליבי.

חיים של מיצוי

טא אלאז, קויאניג

עמיחי יקר כ"כ, ממש לא מעכלת שהימים עוברים, מיד כששמעתי על נפילתך אמרתי שלא הגיוני שאדם כ"כ חי - מת. לא חיים של רעש וצלצולים, חיים של שקט, מיצוי, עניין, חברות וחיבור. בשנה שהייתי

קומונרית בגינות הרגשתי איך עמיחי מבטא לגמרי את הסניף והערכים - במוזיקה, בחברות, בלשבת ולערוך סרטים ורדיו סניף עד השעות הקטנות כי אכפת לך, גם אחרי שאתה מדריך. הכנסת אורחים הכי נעימה ובנחת, כיף וצחוקים.

תודה על הזכות להכיר כאן בקבוצה עוד המון צדדים באישיות המדהימה של עמיחי.

בלי לחשוב פעמיים

אריה לייב טויזידצקי, חיל של זימי

בתור פקוד של עמיחי יש המון דברים שאני יכול לספר עליהם אבל אני אגע ב2 סיטואציות שהכי זכורות לי ממנו. בסוף השבוע נמרים שהיינו בביסלח היה צריך לנקות את הנמרים, טפשים זה חלק שלאף אחד אין כח אליו, אחרי שסיימנו את הטפשים נזכרנו שצריך לנקות גם את המאגים, עמיחי בלי לחשוב פעמיים לקח אליו את כל המאגים, גם של המחלקה השנייה, ופשוט התחיל לנקות אותם לבד,

אף אחד לא שם לב, פשוט גילינו אותו במקרה בפינת נקנ"ש עם עוד 6 מאגים לידו, שהוא פשוט מנקה אותם, הוא היה מפקד, הדבר הכי מובן מאליו זה שהוא פשוט יעשה ח' מחלקתית ויחלק לכל כמה חיילים מאג ויאחל בהצלחה, אבל הוא פשוט התחיל לנקות אותם לבד, בלי לספר לאף אחד. לאט לאט פשוט הצטרפו אליו כל המחלקה, בלי שביקשו או משהו, זה פשוט קרה.

הסיטואציה השנייה שזכורה לי ממנו זה מיום השחרור שלו, כשהוא הגיע להזדכות על הציוד, היינו בקו לבנון, הוא הגיע למוצב להיפרד

מכולם, הייתי עם עוד חייל מהמחלקה במשימה ביישוב כלשהו בגזרה, כשמעתי שהוא בא להיפרד מכולם בפלוגה אמרתי כזה וואלה באסה שלא נספיק להגיד לו שלום. אחרי כמה דקות אני מקבל ממנו טלפון, הוא

ביקש שנצא אליו, הוא אשכרה בא עד אלינו להיפרד ולהביא מגנט, בא במיוחד בשביל שני חיילים, מי שהיה בצבא יודע שהיום של השחרור אתה רוצה לתקתק הכל ולעוף לבית, אין לך כח להיפרד מכולם, אבל לעמיחי היה סופר חשוב להיפרד מכל אחד באופן אישי, זה הראה לי עד כמה היה לו באמת אכפת מכל חייל וחייל והוא לא היה סתם מפקד, הוא גם אשכרה ישב ועיצב לנו מגנטים ודאג להדפיס לכל חייל. הוא גם התעקש שנעשה תמונה.

עמיחי, נזכור אותך לנצח אחי. באופן כללי האישיות של עמיחי הייתה רוגע ושלווה, היה לו קשה מאוד להיות בדיסטנס

איתנו בתור טירונים, היה נדיר מאוד לראות אותו כועס, בתור טירונים תמיד היינו מתפלאים שהוא יודע גם את זה וגם את זה כי תמיד היינו מגלים עליו דברים חדשים שהוא יודע... יש עוד המון דברים לספר עליו כי הוא היה אישיות כל כך מדהימה. דרקון אמיתי. אוהבים לנצח אחי.

חיבקתי אותך חזק

ני שוטר, חזק מהצד

עמיחי אחי, הספקנו להכיר רק לתקופה קצרה. נכנסת לפלוגה ונכנסת לחיינו. למרות כל הענווה שבך אי אפשר היה שלא לשים לב לכמה אתה מקצוען וכישרוני ומעל לכל איזה אדם מופלא אתה. באחת השיחות

הראשונות שלנו חיבקתי אותך חזק אחרי שסיפרת לי מה הביא אותך אלינו לפלוגה - רצונך והתנדבותך האישית. סיפרת, שוב ממש בצניעות, איך שמעת על מה שקורה ומיד התחלת לארגן את חזרתך הביתה כדי להתגייס

וכששמעת שהיחידה המקורית שלך טרם הופעלה חיפשת יחידה שהופעלה וצריכה מגיסט וכך חברת אלינו. ביקשתי להסביר לך את החיבוק הארוך הזה. אמרתי לך שבתור תושב העוטף כל תחושת הביטחון קרסה והתגלתה כאשליה גדולה ואיתה גם כל היכולת לדמיין חיים וחזרה הביתה אבל סיפורים כמו הסיפור שלך עמיחי, אמרתי לך, זה מה שמכניס בי חיים ורוח למשפט עם ישראל חי. נכון הופקרנו באותה השבת. אבל

המעשה שלך מוכיח לי כמה אנחנו ערבים אחד לשני כמה אנחנו מוכנים להילחם אחד בשביל השני. היה חשוב לי לומר לך שמהמקום בו אני נמצא, שעולמי חרב עליי, רק מעשה כשליך לעזוב הכל ולהגיע ולהיות מוכן לשלם את המחיר הגבוה ביותר כדי שעם ישראל ימשיך לחיות. היותך מי שאתה, סט הערכים שאותו אתה מייצג- הם הם הישועה הפרטית שלי. זה הספיק לי. לא הייתי באמת צריך שתוכיח את כוונתך אך לצערי הגורל שבחרת נפגש בגורל אכזר. עמיחי ישראל יהושע חייך ומותך לעולם יהדהדו בחיי ובחיי כל העם הזה. לעולם אהיה חייב לך את המשך החיים. נוח על משכבך בשלום חבר יקר. מבטיח לך שנעשה הכל כדי שנגדל להיות עם יפה יותר מאוחד יותר וחזק יותר.

רגע מהפנט

איי. שפיטל, חזר מהצבא

את התמונה הזו צילמתי בבוקר של אותה הפעילות, הבאתי איתי פלאפון ישן בלי סים כדי שאוכל לתעד רגעים מצחיקים וזכרונות בשביל החברה. אני מסתובב בין כולם ומצלם חיוך, שטות ופזזה של כל אחד עד שאני מגיע לעמיחי. עמיחי עומד שם בשלווה כאילו אין שום דבר בעולם שמטריד אותו ויכול להפריד בינו לבין בוראו, רגע מהפנט כל כך שכמעט לא לקחתי אפילו תמונה. התמונה הזו כל כך מסמלת אותו ואת הזיכרון שלו שנמצא אצלי בלב, השלווה שלו, הרוגע שלו, האמונה הלא מתפשרת שלו ובתוך כל זה נמצאת הפשטות שלו שמכילה כל

כך הרבה עומק. הוא חשב על עצמו כפרט מתוך הכלל, הוא ראה את הביחד כמטרה ולא כעובדה שממנה אנחנו צריכים להסתדר. עמיחי היה מאחד, משמח ופשוט עצמו בתוך כל הבלאגן שמסביב.

עמיחי היה ועודו שיעור לכל אחד מאיתנו איך מצד אחד גם להיות אצילי ורוחני ומצד שני להיות כמו מגנט של אור בתוך סובביו ובתוך העם שלו.

מתגעגע אליך עמיחי ❤️

ידעת איפה הבית

כאן ידעו, חיינו של איתנו

לא מאמין שעלית לאלוהים
חשבתי שדרקונים לא נעלמים
לספר על כל תכונותיך לא אספיק
היית חכם ומחייך, מצטיין וצנוע, תורם ומצחיק
מפקד מקצוען אך אף פעם לא מציק
בחוץ עייף ורגוע אבל בפנים חזק ומבריק
התעניינת בטבע, במדע ובתורה בדרך אמיתית,
התחייבת לחיות בצורה משמעותית כאדם דתי
אהבת לטייל אבל ידעת איפה הבית
ולמעשה באת להילחם מארצות הברית

כדי להמשיך את החיים, את הגופות אנחנו אוספים
לא רוצים להיות מדינה של גיבורים!
אבל לזכרך נמשיך את מעשיך הטובים
ודמותך תמשיך להאיר לנו את החיים
נזכור אותך לנצח עמיחי
ותדע אחי שלנצח עמך חי

תודה על הזכות להכיר

יוני וזריק טלמי, חברים מהטל

את עמיחי הכרנו בטיול הגדול. נפגשנו בכמה פעמים במהלך הטיול. הפעם הראשונה שנפגשנו הייתה בפאי שבתאילנד.

עמיחי היה נראה מבחוץ שקט ומופנם.

אנחנו זוכרים שיום אחד אכלנו בבית חב"ד ועמיחי היה שם והתחיל לנגן בגיטרה וכאלו פתאום יצאו ממנו צדדים שלא הכרנו.. הוא היה טוב וניגן בצורה מדהימה. לאט לאט התקבצו עוד אנשים סביבו וניגנו ושרו יחד.

חשוב לנו לשתף את

המשפחה שלמרות הגיל הצעיר שעמיחי נפל בו הוא הספיק לחוות, לראות עולם, לחיות.

בפאי עמיחי שיתף אותנו שמצא עוגיות כשרות והסביר לנו איפה הן נמצאות במשך כמה דקות. כמה סבלנות ורגישות היו לו.

הפעם השנייה שבה נפגשנו הייתה בהאנוי שבויאטנם, בליל פורים נפגשנו. זכורה לנו השמחה שבה עמיחי היה, מיד אמרנו לו: "היי זה אתה עמיחי מהעוגיות, אתה לא מבין איך הצלת אותנו" והוא כבר התחיל להשקות את האנשים באלכוהול ושר

עם החבורה שירי פורים.

בפעם השלישית והאחרונה וגם המשמעותית ביותר שבה נפגשנו עם עמיחי הייתה בפנום-פן שבקמבודיה. נפגשנו בליל הסדר וישבנו ממש לצידו. הוא שיתף אותנו שתפר בויאטנם חולצה לכבוד ליל הסדר ושמר אותה איתו חודש בשביל להתחדש בה כעת. שרנו את השירים יחד ואחרי שנגמר הסדר נשארנו יחד עם הרב בנצי לעוד שעתיים- שלוש של ליל הסדר משלנו. שם גילינו שעמיחי ויתר על יום מהטיול לטובת עצמו ובמקום זה עזר לרב להכשיר את הכלים לפסח. אח"כ היה יום טוב שני של גלויות, אנחנו לא רצינו לשמור אותו אבל עמיחי אמר שזה לא מכבד ושהוא יחגוג גם את החג (ורק בחדר שלו יהיה עם פלאפון). צחקנו על זה שהוא מרגיש מה זה להיות דת"ש (כשכולם בחג והוא "מחלל").

אח"כ הייתה שבת ושוב היינו יחד. רוב הסועדים בארוחה דברו אנגלית וזכור לנו שעמיחי הקפיד לעבור לדבר באנגלית בשביל שכולם יבינו את השיחה.

אשתף שיש כל מיני "טיפוסים" שמגיעים לבית חב"ד, ועמיחי דיבר עם כולם בגובה העיניים, בשיא ההתעניינות והיחס. בין לבין הבנו כמה הוא מוכשר וחכם ואיך לא השוויץ בזה בכלל. דיברנו על הטיול ועל העתיד, על בת הזוג ועל קריירה. דיברנו על הצבא ועל הישיבה. לאורך כל השיחה עמיחי היה נראה שלו ורגוע. מאמין בבורא עולם ובעצמו.

בערב האחרון שלנו יחד הזמנו את עמיחי לחדר שלנו, אכלנו מצה-ברייט עם מיוז, שמענו מוזיקה ונפרדנו כל אחד לדרכו. עמיחי יקר, נזכור אותך, את דרכך המיוחדת. את הענווה והאסרטיביות, את האמונה וקבלת האחר. תהיה נשמתך צרורה בצרור החיים.

תודה על הזכות להכיר

סקרנות מטורפת |

בדין ביני, חזר מהשיחה

הרבה דיברו עליך אחי מכל מיני זוויות והנה עוד איזה סיפור קטן מהזווית שלי: הייתי החברותא של אוסטר בבוקר בשיעור ב'. הייתה לו חלוקה קבועה: אני הייתי קם והמטרה שלי להצליח להעיר את אוסטר. אם הייתי מצליח- הפרס שיושבים על קפה והוא מסביר לי איזה נושא מעניין.

אני לא זוכר את הכמות של הדברים שהוא סיפר לי שכל אחד מהם מרתק, אבל חוש הסקרנות שלו היה משהו מטורף.

יום אחד אוסטר

קם עם רעיון. הוא

רוצה ללמוד את

המשחק "הלוטוס

הלבן" מהסדרה

אוואטר.

לא עבר שבוע והוא

הדפיס את החלקים

הכיר את החוקים

וניצח אותי בכל

משחק ששיחקנו.

אני באמת לא יודע

אם למדנו שם באמת גמרא כמו שצריך אבל היה שם הרבה

טיולים מעיינות קורס צלילה וסיפורים משוגעים שאני לא

אשכח.

זה עדיין יושב עליי שלא נשב על קפה אחרי שהברזת לי

מהחתונה וואלה ממש מתגעגע אליך אחי לתוכניות שתמיד

היה לך בראש לדברים מטורפים כייפים ומיוחדים ❤️

רוגע וביטחון |

שמרן אדמיניסטרטיב, חדר אדמיניסטרטיב

הזכרון הראשון שלי מעמיחי היא מהשבת הראשונה שהצטרף אלינו לפלוגה. עוד היינו בקיבוץ בארי. כשחזרנו מהבית כנסת מתפילת ערבית ראיתי בחור חדש שלא הכרתי עד עכשיו יושב ליד השולחן עם פנים רגועות ומחויכות. ישר ניגשתי אליו לשאול מי הוא ולברכו על הצטרפותו ושם נפגשתי לראשונה עם הצניעות שכל כך הרבה

סיפרו עליה. פשוט כל כך ומקרין כל כך. ובעיקר הרבה רוגע ונחת. ישר הצטרף לשירה בשולחן בכזו טבעיות. כאלו תמיד היה פה. כבר אז הופתעתי ושמחתי שהצטרף לפלוגתנו. במשך הימים הבאים שפגשתי אותו כשחזרנו ממשימה והם החליפו אותנו, או סתם ביום של כוננות- תמיד לפגוש בו גרם לי לעצור ולהירגע. ישב לו במרכז הפלוגה עם גיטרה או סתם מחייך לו במין עולם רגוע משלו שהקרין כל כך

על כולם. הפגישה האחרונה הייתה כמה

ימים לפני ההתקלות הקשה. ישבנו כמה חברה בספה בפלוגה והוא הגיע פתאום עם המאג הענק שלו. ניסתי להוציא ממנו איזו מילה של קושי, יאוש או חרטה שהוא צריך לסחוב את המאג, והוא אפילו לא הבין על מה אני מדבר. החיוך הרוגע של עמיחי ישארו בלבי לעד. מעכשיו ברגעי קושי אנסה להזכר בו, ברוגע ובביטחון שנשא, והלוואי שאצליח להעביר את זה הלאה לזכרו. אוהב ומעריך.

| היה בו קצת מכל אחד

סבי פיל, חזר מהצבא

כשאני חושב על עמיחי, תמיד עולה לי לראש החיוך הגדול שלו וכשאני מריץ את כל תקופת המילואים יחד אני לא זוכר אפילו רגע אחד שהחיוך הגדול הזה לא היה מרוח על

פניו, תמיד מחייך, תמיד רוצה לעזור ותמיד אוהב לספר ולהסביר על הדברים שעניינו אותו והבין בהם; בחור סקרן, חייכן וחכם בצורה יוצאת דופן. סיפרתי לו שכשהשתחררתי מהצבא טיילתי בהוואי ואני זוכר שסיפר לי שבדיוק בתקופה הזאת תכנן להגיע להוואי

גם כחלק מהטיול שלו. זוכר כמה רצה לחזור לארה"ב להמשיך את הטיול שלו עם הרכב המשטרתי שקנה ואיך היה נוסע איתו בדרכים עד שהיה מתעייף ועוצר לשינה ברכב שכל כך אהב באיזה חניון דרך, זה כזה עמיחי להצליח להרדם בכל מקום, בכל תנוחה ובכל זמן.

בתמונה ובסרטון צילמתי את עמיחי אחרי יום אימוני ירי עם המאג שלו (שגם אותו מאוד אהב) לאחר שקיבל מצטיין מחלקה וכפרס צנוע למצטיין גם כמה כרטיסי גירוד.

הרגע הזה משקף את האיש שהוא, גם כשקיבל פרס הוא חלק אותו עם החברים ונתן גם להם לגרד ולהיות חלק מזה.

הפערים ביני לבין עמיחי אומנם גדולים, אני חילוני מתל אביב והוא דתי מקרני שומרון אבל תמיד היה נעים לדבר, על הכל, במחלקה כל כך גדולה ומגוונת הוא היה האיש שהיה בו קצת מכל אחד.

חיבר בין אנשים |

שלמה אילן, חדר מדיטציה

אני ועמיחי היינו בחדרים באותה קומה אחד ליד השני ותמיד הייתה 'יריבות' בין החדרים. ועמיחי תמיד היה מעל זה ורק חיבר בין האנשים. היה אפשר לראות שכל פעם שמישהו נכנס לחדר הוא היה נותן לו חיוך שואל מה שלומו. מאיר פנים לכל אדם ובעל מחשבה עמוקה ומעניינת. שותף מעולה לטיולים ולצחוקים. יחסר לנו מאוד.

הראשון לעזור |

גיא ציפי, חדר מדיטציה

טוב לב, רצון לעזור, שמחה אמיתית כזאת שרואים בעיניים. חלומות גדולים. נפגשנו בויאטנם ונוצרה חבורה קטנה, בוקר אחד החלטנו שמשכירים אופניים לחקור קצת את האיזור, לא עברו חמש דק' ונהג אופנוע מבוגר נכנס בי, האופניים התעקמו ואני נפלת. הראשון לעזור לי ולבחור על האופנוע היה עמיחי. ואחרי שהחלפנו אופניים, לא הפסקנו לצחוק. הייתה הרגשת חופש אמיתית על האופניים עם הנופים, וראו אותה על הפנים של כולנו.

עמיחי והגיטרה

ניח קרימין, חזר מהצבא

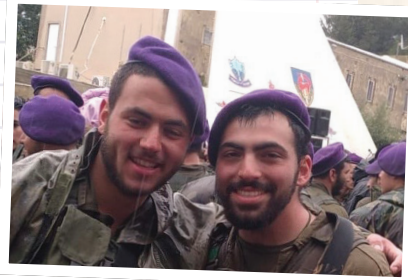
בתקופת הצבא למדתי לנגן על גיטרה, ועמיחי היה יושב איתי ועוזר לי לנגן. דיברנו המון על מוזיקה והוא היה מראה לי סרטונים שלו מהסניף מנגן בגיטרה חשמלית.. הוא היה מדבר על זה המון והיה ניכר שהמוזיקה היא באמת חלק משמעותי מהחיים שלו.. זה נשמע דבילי 😊 אבל הוא לימד אותי לנגן את השיר 'אמצע הלילה בכפר' של הראל מויאל. אני ממש אוהב לנגן אותו, ועכשיו אני תמיד אזכור את עמיחי..

דמות להערצה

אמנואל אולפין, חייל של איתי

עמיחי היה אחד הדמויות המרכזיות בשירות שלי למדתי ממנו המון תמיד כשיש איזה משהו לא כל כך כיף לעשות אתה רואה איך הוא ישר נרתם ולא נעים כבר להסתכל מהצד.

אני לוקח ממנו בעיקר את האמונה הלא מתפשרת שלו לי היה מאד קשה לשמור בצבא, והייתי כל פעם נפעם מחדש לראות את המחויבות שלו- לא לפספס אף תפילה בכל מצב שלא היינו.

במהלך הימים האחרונים אני כל הזמן נזכר בכל מיני סיטואציות איתן ואני לא מצליח להיזכר אפילו בפעם אחת שהוא כעס או התעצבן על מישהו. באמת דמות להערצה. הוא ישאר בלב של כולנו ונזכור אותו תמיד.

He made us one of them |

בני פולז, חיזה מרחבא

One Friday, a few weeks ago, we arrived to the field to spend Shabbat with Amichai's machlakah 3. We rushed to build our tent - which would need to be outside the Eruv that was already put up. Shabbat was very soon. Amichai would have none of it. He grabbed some of his friends and expanded the Eruv to ensure we would be part of the group and wouldn't have to worry about carrying to and from our tent. He made us one of them. We then davened a beautiful Kabbalat Shabbat and Maariv together and joined him and machlakah 3 for Aruchat Erev Shabbat. He was a quiet, intense and loving person. He (like I) felt we were exactly where we belonged - defending our home and our People.

I was with him the day we were attacked in Gaza. I am heartbroken he's gone and I will forever be privileged to have known him.

יהי זכרו ברוך. ה' יקום דמו.

אותנטי ואמיתי |

אזין גולדמן ואילנה בויבוקין, הזכיר מפתח

את עמיחי פגשנו בשבת הראשונה שלנו בטיוול בויטנאם, ישר ראינו שעמיחי הוא בן אדם שבטוח בעצמו, משרה אווירה רגועה, שהכל בסדר ופתיר.

הוא שילוב מדויק של חברמן, חכם, מצחיק, צנוע, שם לב לכלל ומאוד מחובר לעצמו ולרצונות שלו.

לנו זאת הייתה השבת הראשונה של הטיוול אך עמיחי כבר היה מחובר לרב מהבית חב"ד כיוון שעשה שם כמה שבתות ואת פורים, היה לו חשוב לעשות הלוך חזור ולהשאר עוד קצת בעיר הבירה (המקום שכולם בורחים ממנו) רק כדי שיהיה במקום שיוכל לקיים את השבתות ואת פורים.

עמיחי הרגיע אותנו ודאג להזכיר לנו

שהכי חשוב שנקשיב לעצמנו ונעשה מה שאנחנו רוצות לעשות עם הטיוול שלנו, כשלא היה לנו ברור מה נעשה בהמשך הטיוול וכולם הלחיצו אותנו. בכל צומת בטיוול שלנו התייעצנו איתו והוא תמיד היה סבלני וירד איתנו לפרטים, אף פעם לא אמר לנו מה לעשות אבל פרס בפנינו את האפשרויות ומה יש לעשות בכל יעד, ולמרות שחפרנו לו הוא המשיך לעזור לנו בחינניות שלו.

כך גם היה בשבת השנייה שפגשנו אותו, פרצוף מוכר ומאיר פנים בתוך ההמון שמגיע לבית חב"ד.

עמיחי דאג להכניס את כולם, לדבר עם מי שאפשר ושכולם

ירגישו בנח. הוא היה עמוד תווך שכולם רצו להיות סביבו, הוא לקח את הטיול שלו בשתי ידיים ומיצה אותו עד הסוף. עמד מאחורי המילים והתכנונים שלו, כשהוא דיבר על הטיול בארצות הברית הודהמנו מהרעיון וכשזה יצא לפועל לא באמת הופתענו שהוא אשכרה עשה את מה שהוא דיבר עליו חודשים לפני כן.

ההקפדה שלו על מצוות הייתה מעוררת פליאה ונעשתה בצורה כל כך ענווה וברורה מאליה, תמיד היה מוצא את הדברים הכי שווים שכשרים, ככה הכרנו אותו לראשונה עוד לפני שראינו אותו בבית חב"ד בשישי בערב, דרך הקבוצה של צהר, שלא זיהינו שזה הוא כי פתאום הוא עם שיער קצר ולא ארוך כמו בפרופיל.

בערב האחרון שלנו בוואטנם, שהיה גם הערב האחרון שלו שם, יצאנו ואז פגשנו אותו, שיגענו אותו שחייב שנצלם אותו כי בטח אין לו תמונות בגלל שהוא מטייל לבד ואין מי שידאג לצלם אותו ושהוא חייב להחליף פרופיל לתמונה עם שיער קצר, זאת בעצם התמונה היחידה שיש לנו איתו והפעם האחרונה שראינו אותו. חשוב לנו להגיד שלמרות ההכרות הקצרה שלנו עם עמיחי זכינו להכיר אותו באמת וחווינו אותו כמו שהוא, גם כששמענו עליו מאנשים אחרים כל מה שאמרו עליו תאם את מה שאנחנו הכרנו בו גם זה מעיד על האדם האותנטי והאמיתי שהוא.

נכונות לכל אתגר |

יציבה ג'וואל'אן, חזר מהצ'אן

עמיחי. אח שלי האהוב. מרגיש לי גדול מדי לכתוב עליך, גדול עלי לספר עליך. קשה לדחוף את כל התחושות והמחשבות

עליך בקופסאות של מילים. אני מנסה בכל זאת לספר עליך קצת, לסרטט כמה קוים לדמותך המיוחדת. פשוט ככה לימדת אותי - אין לא אפשרי, אין קשה. אם נרצה משהו נוכל לעשות אותו.

למשל כשבאת לארץ בתחילת המלחמה להתגייס. אמרו לך שאין מקום בפלוגה המקורית שלך. אז אמרת לי שאתה מנסה עוד קצת להצטרף אליהם

בדרכים 'ממלכתיות', אבל אם זה לא ילך אתה פשוט תגלה איפה הם (הם לא אמרו לך) ותגיע אליהם לשין גימל...

או למשל כשפעם אחת בסדיר סגרנו שבת בשטח. רב הגדוד נתן לנו ביום שישי חוט בלאי כדי לעשות עירוב. אני דאגתי,

מאיפה אני יודע לעשות עירוב, ומאיפה אביא מקלות, וזה בכלל לא העבודה שלי.. ואתה אמרת לי, אל תדאג. אילתרת בזנטים ומקלות מהשטח, ובמשך שלוש שעות בנינו (אתה בונה ואני מחזיק לך את החוטים) עירוב מהודר למאהל של כל הגדוד. אני זוכר שרצית שגם שטח השירותים והמקלחות ייכנס בתוך העירוב.

תמיד הייתה בך נכונות לנצח כל אתגר. הנוכחות שלך אמרה: מה הבעיה, נלמד איך עושים את זה, נסתדר, נאלתר. הגישה הזו השרתה שלוה שכזו. אם עמיחי פה אפשר להרגע, יש על מי לסמוך.

פעם היינו צריכים לרדת לשטח ליומיים, והיה צפוי גשם בתחזית. המחלקה התלוננה שהצבא לא נותן פיתרון טוב לגשם, והתחילו ויכוחים ובלגן. ואז באת, ובמקום לומר למה

אין, ולמה לא דואגים לנו, אמרת שלא תמיד הצבא יכול לתת לנו הכל. אבל מה הבעיה? נביא חוט בלאי ושמשוניות ונסדר את זה, כמו שאתה יודע לעשות. עמדת על זה בביטחון, אבל גם בנועם ובפשטות.

אני רואה בך שקט, ענווה, צניעות. פשוט עשית את מה שהיה צריך לעשות. כשהצעת לי להגיע לפלוגה, אמרתי לך שזה בתכלס כי צריך מאגיסט. אמרת כן, אין בעיה. ככה, בלי שאלות ובלי אולי אפשר אחרת. הרי זה מה שצריך.

אמרתי למאור המ"מ שהמאגיסט שאני מביא הוא רמה גבוהה, בן אדם נעול ומקצוען. כשהגעת בפעם הראשונה, מאור אמר לך שסיפרו לו עליך שאתה משהו מיוחד. חייכת חיוך עדין וקצת נבוך ואמרת משהו כמו: "עכשיו צריך להוכיח את זה". בפעם אחרת סיפרת לי בלהט, שאתה לא מוכן לעשות קדושה אם איחרת לתפילה. היה ממש חשוב לך, שהציבור לא יתעכב בגללך אפילו רק עוד שתי דקות.

במחשבה לאחור אני פתאום שם לב שבכל כך הרבה דברים שרציתי בהם עזרה בצבא אתה היית הכתובת. מבניית עירוב כשעשינו שבתות בשטח, עיצוב תמונה לקבוצות הווצאפ של בית הכנסת, עזרה בזיווד תיק לוואו או בשפצור האמר"ל, או סתם איזה שאלה על כוכבים.

מה שמעניין פה זה לא רק המומחיות המגניבה והמגוונת שלך, אלא בעיקר הלב הטוב שלך, איך שהיית עוזר לכולם בכיף ובלי לתת הרגשה שאתה עושה טובה.

שכל ישר יש לך, וצימאון לדעת ולפצח הכל. תמיד החכמתי מלשמוע את דעתך. הסברת הכל לפרטי פרטים בסבלנות ובמומחיות יוצאת דופן. פעם הסברת לי על חלקים מסויימים בנשק איך כל דבר עובד, ואיך משתמשים בדיוק בכל חלק בנקנ"ש. שאלתי מאיפה לך כל זה, אמרת שישבת פעם עם

נשק שהסביר לך.
פעם חשבתי בטעות שאתה אמור להיות נהג נגמ"ש בפעילות,
אז שאלתי אותך אם אתה יודע לנהוג בנגמ"ש. אמרת, לא,
אבל אשמח ללמוד. בטח תשמח, אלא מה... פעם נתת לי
לשחק מולך משחק כזה עם חיילים על לוח שש בש, שאתה
תמיד ניצחת.
סיפרת שפעם מישהו שהגיע לבסיס שלך שיחק מולך, וישבת
עם מלכיאור חצי שעה כדי להבין איך הוא תמיד מנצח, ובסוף
פיצחתם את זה.
תוך זמן קצר מאז שהגעת לפלוגה, התחברת להמון אנשים
שלא הכרת. החיוך והשלווה שלך נכנסו ללב כולם. תוך ימים
ספורים מאז שהגעת לבארי, כבר ראיתי אותך משחק קלפים
או יושב עם גיטרה עם חברה ממחלקות אחרות.
פעם היינו בפגה וביקשתי שתלמד אותי לנגן בגיטרה את
"אמצע הלילה בכפר" באליפות כמו שאתה עושה.
ישבת והסברת לי כשהגיטרה עליך, ואז נתת לי את הגיטרה
וידאת שהבנתי, וכשראית שלא הבנתי לגמרי הסברת שוב
עד שתפסתי.
ביום ראשון בערב, לילה לפני האירוע הנורא, חזרנו לבסיס
מפעילות בעזה. נקרע לי הרוכסן של הצב, ואמרתי לך:
"עמיחי, אתה מבין בריצ'רצ'ים נכון?"
ענית לי: "כן, תביא פלייר", וככה אחרי פעילות, לפני שאכלת
ולפני שהתקלחת, עבדת על הריצ'רצ' הזה חצי שעה עם שני
פליירים עד שהוא הסתדר. אמרתי לך: "עמיחי הכל טוב, תאכל
משהו, תתקלח, תירגע קצת, זה יכול לחכות", ואמרת לי:
"אני גם ככה מחכה למשהו".
עמיחי אחי אהובי, תודה על הזכות לחיות לידך. מעריך המון
ומתגעגע, בליבי תהיה לעד. אוהב.

לשמור על רוח טובה |

יצחק אבי לך, חזר מהצבא

אחד הדברים היפים בעיניי זה היכולת לשמור על נקודות אור בתוך המלחמה, בתוך הבלאגן וחוסר הודאות. קצת אחרי שהצטרפת אלינו למחלקה 3, כשהיינו בבארי, שבת אחת קיבלנו משלוח של סוכריות ועוד, והיו שם כל מיני אביזרים. מצאת שם פפיון קטנטן מפלסטיק, והחלטת להצמיד אותו לכיסוי דיסקית שהלך איתך 24/7. ככה גם בתוך החודשים הקשים האלה, בהם היו לנו עליות וירידות, כשהייתי מסתכל עליך ורואה את מה שהצמדת לדיסקית - חייכתי...

אולי בעצם זה היה סימלי, וכל הנוכחות שלך השרתה את העניין הזה: לשמור על רוח טובה! גם בכל הקשיים.

השראה גדולה |

אבן קייטי, דג צובה

אני זוכרת שהיית עושה לנו, הבנדודים, קסמים מטורפים, אף פעם לא הבנתי איך אתה עושה את זה. אני זוכרת את החיוך התמידי והשלו שלך, את הקלילות והזרימה שלך, אתה גיבור גדול, תודה על הזכות להכיר אותך, אתה בנאדם מדהים והשראה גדולה.

חיזוק רציני למחלקה

ס"ר אלזביט, ח"ר מיהלדן

עמיחי היקר, הגעת אלינו בבארי, והאמת שהיית חיזוק רציני למחלקה. מעולם לא שמעתי אותך מתלונן, תמיד חיפשת את הפתרונות גם כשהמצב היה נראה די לא הגיוני, לדוגמא שהיינו צריכים לרדת לשטח וידענו שיהיה גשם, והמחלקה שלנו כעסה והתעצבנה שלא דואגים לנו, אז ישר באת ואמרת, שלא אמורה להיות בעיה, שנרד

ונבנה לנו שם אחלה של מגנן, כמובן שלקחת את האחריות של הבנייה כי אתה היית הכי טוב בזה, עם הראש הכי יצירתי שיש, לעולם לא אשכח את השיחת נפש שלנו באחת השמירות, ששנינו העלנו חוויות מהטיולים שלנו, ואיך היית

שמח ומאושר שסיפרת לי על הטיול שלך, ועל זה שקנית ניידת משטרה והפכת אותה לרכב פרטי. יש המון דברים לספר עליך, הבנתי כמה אתה בן אדם מדהים גם לאחר שאחייך דיבר עליך. אנחנו נמשיך את הדרך שלך, לעולם תהיה בליבנו, ומשפחתך. אוהב מאוד.

עמיחי היה אור גדול

ח"ר מיהלדן

עמיחי היה אור גדול. הכרתי אותו בפני שבתאילנד. הוא ליווה אותי עד המלון כדי שאני לא אהיה לבד. יום אחד הוא הגיע לדירה ועשינו שוקו ביחד דיברנו המון

וכשהוא רצה ללכת להמשיך בטיול עזרתי לו
למצוא גזיה וכלים להכין אוכל. אחרי כמה
זמן הוא שלח לי הודעה ואמר לי שבזכות
זה הוא הצליח לאכול כשר שם...
היו לנו שיחות ליד הנהר בפאי וחשבנו
שנמשיך את הקשר כשהוא יחזור... זה לא
הסתדר ביננו בסוף. תמיד אזכור אותו

מה שנדרש והרבה מעבר

יוני ארץ, חזר מהצבא

עמיחי הגיע אלינו ונכנס במשבצת של המאגיסט.
עמיחי היה מאגיסט מטורף, דאג למאג, לא התבכיין ועשה את
כל הנדרש ממנו והרבה מעבר. יש לי המון זכרונות, רגעים
וסיטואציות שזכורות לי, חלקן אפילו מהימים האחרונים

שלפני ההיתקלות. הדבר הכי חזק
שהרגשתי בשנייה שהוא נכנס לכיתה,
הוא רוגע ושקט, מהר מאוד הבנתי
שהוא עושה לי שקט, פחות דאגות
על הראש, תמיד יעזור ויעשה כל דבר
שאבקש, תמיד ייתן מעצמו מעבר,
ותמיד יבצע את

המשימות שקיבל
בצורה הכי טובה
ומקצועית, מבלי
שצריך לוודא איתו

ולבדוק אם עשה כמו שצריך. עוד זיכרון זה
שעמיחי אהב לנגן בגיטרה, היינו מנגנים

ביחד הרבה, בין אם בשטח או בין אם במוצב או בבארי.
אפילו במוצש היה לנו ביצוע של שיר של הפרלמנט.

| עזר בלי סוף

יהונתן פילי, חדר מהצבא

עמיחי ישן מיטה מעלי והיה חבר טוב
ואהוב, תמיד ענה לי לכל שאלה ועזר
בלי סוף לכל מי שרק ביקש.
דרקון יקר שלנו,
היית צריך לשנות את העולם.
תודה לך על הכל, בליבי תהיה לעד.

| רצה לשמוח ולשמח

הודיה אדלמן-שוילי, חדרה מהיישוב

עמיחי ואני היינו באותו שבט בבני עקיבא, ועם השנים הוא
הפך להיות חבר ממש טוב שלי. בן בית אצלנו.
היינו מטיילים המון יחד, עם עוד חברים, גם פה בנחל קנה,
וגם את חוף אל חוף התחלנו לעשות יחד.
(ותמיד צחקנו שיום יבוא ונסיים לעשות אותו.. מה שלא יוכל
עוד לצאת לפועל).
החדר שלי מלא בפתקים קטנים, משמחים ומצחיקים, שעמיחי
היה משאיר אחרי שהוא היה מגיע.
כשעברתי עליהם נזכרתי איך יותר מפעם אחת הרגשתי בנוח
להשאיר אותו עם מורן/ חיים לבד אצל ההורים שלי וללכת
לסידורים ולחזור יותר מאוחר פשוט כי הוא הפך להיות באמת
חלק מהבית וזה לא היה מוזר.

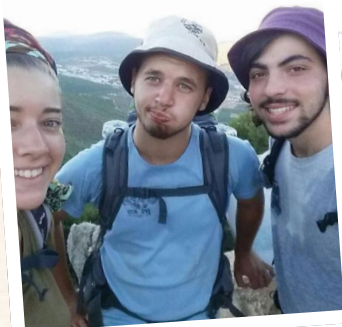
היו תקופות שהיינו נפגשים ערב ערב, פעם לראות סרט, פעם סתם להכין שניצלים ולאכול, פעם סתם לדבר ולהעביר את הזמן, שעות העברנו ביחד. הפכנו להיות חבורת השניצלים, שבכל הזדמנות נפגשים לאכול ביחד. אחרי הלווייה שלך מצאנו את עצמנו שוב יושבים לאכול יחד שניצלים החברים, ובהתחלה אמרנו ואי איזה לא נעים אחרי הלווייה לשבת ככה, אבל אז מייד אמרנו שתכלס זה היה משמח אותך ממש לראות שאנחנו נפגשים שוב כמו אז.

הפכנו להיות חבורה של טיולים משותפים, אני זוכרת שעשינו יחד חוף אל חוף עם חיים אחרי שסיימנו תיכון ורגע לפני שהתחלתם אתם ישיבה ואני מדרשה, אנשים שפגשנו בדרך צחקו ואמרו שזה בטח יהיה הטיול האחרון שלנו יחד כי אתם

הלכתם ללמוד בישיבות קו ואני בגוש ובטח לא נישאר חברים יותר. ואנחנו צחקנו ואמרנו איזה שטויות.

כשנעם ואני התחתנו עמיחי שמח בטירוף. רקד בלי הפסקה וקרן כולו מאושר, לא הפסיק לחייך לרגע, כמו שהוא תמיד היה מחייך. לכל אירוע סביב החתונה הוא הגיע והיה המאושר שבאדם. לוורט לאירוסיין לחתונה להכל הוא התייצב ראשון והלך אחרון, רק רצה לשמוח ולשמח.

איך שנודע לי שהוא נהרג ישר הלכתי לראות את הקטעים שלו ורקד בחתונה, זכרתי כמה שמח הוא היה, ורציתי להיאחז בעוד מעט רגעים של חיות ממנו לפני שהבשורה הקשה באמת תתחיל לחלחל אליי. ממש רואים בסרטונים מהחתונה איזה עוצמות של שמחה וחיים היו בו.

עמיחי תמיד צחק איתנו שבזכותו אנחנו התחתנו, קבענו יחד לטייל, וערב קודם הוא ביטל ונשארנו רק נעם ואני, החלטנו עדיין לצאת

לטיול וזה בדיעבד הפך להיות הדייט הראשון שלנו. אחרי שהוא נהרג תהינו אם הוא עשה את זה בכוונה כי עמיחי היה טיפוס מאורגן והוא ידע על מה שהיה לו באותו יום של הטיול ועדיין דחף לזה שנצא אליו, ורק ברגע האחרון ביטל.

מטורף וקשה לעכל איך אדם כל כך חי שחווה את החיים בעוצמות הכי גבוהות שלהם כבר לא איתנו.

עמיחי היה מוכשר בטירוף, בכל תחום שהוא רק נגע בו והתעניין בו. פעם ניגנו יחד, הוא על הגיטרה ואני על חליל צד, הוא לקח את החליל שלי וממש תוך כמה דקות קלט איך מנגנים בו וזרם עם הנגינה בו כאילו שהוא לומד כבר שנים, באחד הפתקים שהוא השאיר הוא כתב "היה כיף לנגן יחד וללמוד תווים על החליל ואת השיר למרים טלה קטן, יום אחד אני ימקצע את השיר הזה ויופיע איתו בזכותך", אני עוד מחכה להופעה עמיחי.

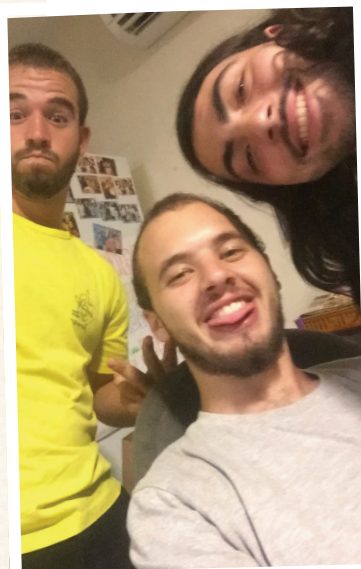
אח"כ הוא באמת קנה חליל צד ובאמת התמקצע בו עוד בנוסף לשאר כלי הנגינה שהוא ידע לנגן בהם, וזה כמובן בנוסף לאינספור התחביבים שלו, הוא היה מוכשר בצורה בלתי רגילה.

אני אזכור תמיד את עמיחי בתור אדם שמח, שתמיד כיף לדבר

איתו, להתייעץ איתו, לטייל איתו, וגם סתם לשבת איתו אצל ההורים ולהנות יחד החברים. מעל הכל אזכור אותו כחבר טוב. מתחשב, אכפתי, דואג שלכולם יהיה טוב. אמא שלי אמרה לי אחרי שהוא נהרג, שתדעי שתמיד דאגתי כשהיית יוצאת לטייל בכל מיני מקומות, אבל אם ידעתי שאת עם עמיחי - הייתי רגועה. כי באמת עמיחי השרה תמיד תחושה של ביטחון, רגיעות, שיש על מי לסמוך ושהכל יהיה בסדר. אזכור אותו תמיד ואתגעגע מאוד.

תמיד עשה אווירה טובה |

דקלוקס גלזמן, חברה מהיישוב

עמיחי וחיים היו מגיעים אלינו הביתה במוצשים. תמיד היה שמח שעמיחי נכנס. הוא היה מצחיק אותנו ותמיד עשה אווירה טובה. אני הייתי בדיוק בכיתה ח, בגיל שכזה מתפדח מהחברים של האחים אז לא תמיד הייתי בסביבה שהם היו אבל כל בוקר אחרי שהם היו נמצאים הייתי מוצאת שטויות שעמיחי וחיים השאירו לי בטלפון כמו הודעות מצחיקות שהיו שולחים לחברות שלי. יום אחד קמתי בבוקר ומצאתי את התמונה הזאת בגלריה שלי. אני כל כך שמחה שבחרתי לא למחוק את התמונה הזאת.

הצצה לגדלות של עמיחי |

שלי אדיין-הרטל, חזר יזהרדא

הייתי בפלוגה של עמיחי במילואים. לא הכרתי אותו היטב, אבל כן אני זוכר רגע קטן משגרת היום שבו ביקשתי מעמיחי לקחת חבר ולהכין מנות למחלקה אחרת. אמנם הוא רק התיישב לנוח באותו רגע אבל לא עשה עניין גדול, אחרי עשר דקות הוא חזר עם האוכל.

שאלתי אותו מי עזר לו להכין, והוא אמר ששאר החיילים בדיוק ירדו משמירה והוא לא רצה להטריח אף אחד והכין לבד, אמר שזה לא ביג דיל.

אמנם זה אכן לא עניין גדול, אבל דווקא ברגעים הקטנים האלה האנשים שאפשר לסמוך עליהם מתגלים.

ואולי זו הייתה הצצה קטנה לגדלות של עמיחי.

|"ידע זה כוח" |

אריאל שפיצרי, חזר

יצא לנו להיות הרבה ביחד בהרבה סיטואציות, היינו בכיתה ביחד כבר מכיתה א' עד התיכון, כולל הדרכה של שנתיים על שבט הנני ובעוד הרבה מקומות בחיים ביחד.

אחד הדברים שאני זוכר מעמיחי זה איך כל פעם לא משנה איזה אתגר היה, הוא התמודד איתו כאילו הכל היה לו בקלות, והכל ברוח טובה עם הרבה מוטיבציה להצליח בכל דבר. עמיחי תמיד אמר לי בהדרכה שידע זה כוח, והצליח להיות

טוב בכל כך הרבה תחומים שונים בחיים כמו מחשבים/מוזיקה/ טיולים/עריכת וידיאו/ולהיות מדריך מאוד איכפתי בסניף גם אם זה אומר לישון ב3 בלילה וכל משהו שקיים איכשהו בעולם הגיוני שהוא טוב בזה/ ניסה בזה.

עמיחי היה גאון ותמיד חיפש אתגרים כדי להיות עוד יותר

טוב בכל דבר שקיים, לא משנה איזה תחום זה, אבל מצד שני היה נראה כמו אדם רגיל ולא היה מתנשא על אחרים בחוכמה שלו (למרות שהיה לו הרבה על מה). אחרי התיכון שעמיחי היה בישיבה בשבי חברון הגעתי פעם לבקר שם, ודיברנו כמה שעות אחרי שלא היינו בקשר די הרבה זמן, וכאילו כלום לא השתנה מבחינת זה שהרבה זמן לא התראינו וזה היה כאלו ראיתי אותו פעם אחרונה אתמול.

זכות גדולה ללמוד ממך איך לא לוותר על שום דבר/שום קושי ולהצליח בכל תחום אפשרי, כמו שאמרת תמיד: "ידע זה כוח".

So funny, sharing and kind |

יון קימפאסי, אדב דאָרר אַז אַמאָן שׂא אַמִּיחַי וְאִיכּה אַג אַמִּיחַי דּוּיַנְטִינֶטֶן

Hi Marcy - When you called and asked us to host Amichai this summer, Doina was less than enthusiastic. I would probably be away in Pittsburgh, and a young stranger would be staying overnight, and she had to figure out kosher, a concept totally unfamiliar to her. All that melted away once

she met Amichai. A guy so funny and sharing and kind, who volunteered to walk the dogs, who helped her shop, who answered all questions about growing up in Israel. He was so funny, wondering what it was with the kosher sections

of supermarkets and jars of gefilte fish, and endlessly curious. We showed him how to see Washington up close, on a bike and on the metro and loved to hear him describe his days. He stayed an extra day and we were sorry to see him go -- Doina was so worried about him tooling around in that

ridiculous huge ex-cop car. Amichai was a true shaliach, an emissary for youth, for our people and for Israel. We will always cherish the four days you loaned him to us.

"This is who we are" |

הייב אקרהאי ציפא, שליח חד"צ דסוואלייק סיטי.

Salt Lake City is no stranger to young Israelis, usually just off their military service, that are "passing through".

Over the festive month of Tishrei, one such soul showed up in town. He had family friends that lived here, and was in between one sightseeing destination and another. He wanted to spend Yom Kippur and Sukkot with us.

Of all the terrified faces on the morning of October 7th, I remember Amichai's anguished features distinctly. He needed to go back. The distance was killing him.

He sat in my Sukkah on Shemini Atzeret afternoon. Yes, he had always thought he might end up at war, even in the reserves, but never in Gaza.

His unit was trained for the mountainous terrains of Lebanon, not the urban warfare of Khan Younis.

He got his formal Tzav Shmoneh (the term used for emergency call-up notices for reservists during wartime and special military operations) in the middle of Hakafot.

We sat for hours afterward talking. He was off to war. Scared? Not a bit. Aware of the possible outcomes? You bet. More than anything, sad about what those

outcomes might mean for his loved ones. But for him? "Our nation was built on the back of sacrifice. This is what we do. This is who we are."

The next morning, by the Torah, we blessed him and his fellow soldiers.

Yesterday, the IDF released for publication the first fallen soldier of 2024. Sgt. First Class (res.) Amichai Yisrael Yehoshua Oster. May G-D avenge his blood.

מיים שקטים חודרים עמוק |

אדי ויוסי רחלסון, איכתי אג אמיחי לא/יורה דסולאליק סיטי. לרדיטה

Dear Dr. Howard and Marcy Oster,

My name is Adi Rachelson and I can't believe that I am sitting by my computer and writing this email (I wish this were a bad dream and I would wake up to find out it is not the reality).

I am writing to you in English since I watched the entire burial ceremony and noticed you prefer English over Hebrew, even after so many years living in Israel.

I myself am an Israeli, but was raised in the States and have dual citizenship (I have been living in

Israel for the past 28 years). My husband, Yossi, is Israeli and our 4 children were born and raised in Israel.

We relocated to Salt Lake City this past August for my husband's job, he works at NICE Systems Ltd. and it was less than 3 months ago that our paths crossed with your dear Amichai's path on his journey here in North America. On Erev Yom Kippur I got a phone call from Rabbi Benny Zippel that there is a young Israeli man visiting SLC for the Chagim and he asked if we could host him for Seudah Mafseket. Even though it was kind of last minute, we immediately agreed and that was our first encounter with Amichai. He

came to our house dressed in a neat white shirt and ironed khaki Shabbat pants and we had the privilege of meeting a nice, sweet, gentle, modest, smart and interesting boy. After the meal Amichai took our two young children, Eden (13) and Nadav (9) to shul (Beit Chabbad) in his old but original Police car that he had bought for his voyages. He showed them the lights and sirens and they were thrilled. The following day we spent the entire day in shul with him for Yom Kippur services and broke the fast with him in a beautiful meal that Chabbad organized. We wished Amichai to have fun during his trips in the area and asked him to give us tips when he comes back for Sukkot.

We invited Amichai to the meal in the Sukkah on the evening of Shmini Atzeret and he accepted our invitation. He told us about your family, about his journeys, gave us tips about where to travel and what to see and told us of his plans to study computer science when he goes back home. After the meal Amichai and our 3 children (Yotam (17), Eden and Nadav) played a game of Katan in the Sukkah until midnight. They had such a good time and we heard so much laughter coming from the Sukkah. Amichai and the kids really hit it off and had so much fun together.

My parents, Hannah and Haim Gilboa (from Raanana) were visiting for all of the Tishrei Chagim so they met and spent time with Amichai as well and when I broke the news to them over the phone this week, my mother couldn't believe it, she was crushed. Aside from spending time with Amichai during the meals, she especially remembered sitting by

him during the kiddush in Beit Chabbad on Simchat Tora (Shabbat October 7th) and talking at length with him about many issues.

The following day I messaged Amichai to say that I assume he's going back to Israel, I wished him well and asked that he take care of himself (attached is our short whatsapp exchange). I know now that he tried to do just that but unfortunately did not succeed and Hashem decided his time in this crazy world is up. He is very brave and a big hero and we will always remember him as such!

Seeing Amichai's name and picture on Ynet two days ago came as a huge shock to me and Yossi. We grieved the entire day and we know what a big loss he is to your family and to Am Yisrael. He was מלח הארץ and we are devastated. We could not bring ourselves to tell our two younger kids since they have such fond memories of him and they would be heartbroken (like all of us!).

We send our deepest condolences to you and Amichai's brother and sisters and we know that we will always remember him as the lively, gentle, funny, humble and good hearted boy that he was. Our impression of him was that his personality perfectly coincides with the meaning of the Hebrew expression:

"מים שקטים חודרים עמוק"

We wish you well and may your family know only Smachot from now on.

יהי זכרו ברוך לנצח נצחים

Yours truly,

A walking Kiddush Hashem |

בני קרייזלר, חזר מפיטו

March 18, 2023 I was in Hanoi for business and spent Shabbat there, davening and joining the meals at the local Chabad. As is the minhag of Chabad, it didn't start on time... but there was a small group of us ready and when it was time to start there was one young man who didn't hesitate when asked to daven for the amud. Over the course of Shabbat I spoke to many of the guys and girls almost entirely from Israel and recently finished their army service (around 200 of them). There were so many positive feelings I had from the group, who were actually for the most part individuals who didn't know each other prior, but it felt like a group. The commonality that Israeli kids feel even though they had a wide spectrum of religious

or non existent religious upbringing there was enough of that common ground that an outsider would assume these were kids that knew each other for years. A few from the group stood out, but I was a bit star struck from one particular boy. And in fact he was the only one who's name I remembered, Amichai Oster, I was just so impressed by him. (And when at some point of course we engaged in Jewish geography and he mentioned his Yishuv, I asked if

he knew Elie Pieprz, and that connection was made.)

What did I see on Shabbat that so moved me?

These were my impressions of him from a few conversations that took place over the course of the shabbat. A good looking, cool, confident yet humble young man, who was committed to be a religious Jew while on his own, as he explored Asia. He could have easily taken shortcuts in Halacha, no one was looking. He had a clear vision of who he was and I believe that clarity gave him a deep sense of purpose that extended beyond the here and now. Temptations or just taking the easy route only seem to be an option when there is clouded judgement when that clarity doesn't exist. And this is what struck me the most. To Amichai it was just natural, he was so chill about everything, it wasn't done with an intensity. Being religious wasn't a hardship or difficult, it was relaxed and natural. It didn't cramp his style at all. We didn't have deep philosophical discussions, we weren't immersed in Torah. We were just two brothers talking on a Shabbat in Hanoi with an instant bond of friendship. We talked about our families, Aliyah, having American parents, growing up in Israel, army, friends.... Nothing and everything, just casual interesting conversations. Yet I was so moved by him. Motzei Shabbat, I sent a message to Elie Pieprz about Amichai. I was that moved by him (I have never done this before or since, just not my style). It was just so clear to me I had met someone very special and I wanted to share with someone who could understand. I had met a Rock Star of a Jew and as a parent, I hoped to let his parents know how

impressed I was from just that one Shabbat in Hanoi. Below is the message I sent to Elie through Messenger - 3/18/23 @ 9:59PM (just a few hours after Shabbat ended):

"I spent Shabbos in Hanoi with a boy from your yishuv. Amichai Oster. His father is a doctor, originally from Cleveland. You can let them know that their boy is a walking kiddush Hashem. I was very impressed with him. Committed to Yiddishkeit, a mensch, very down to earth, etc." My heart aches for you and with you...

”בילע המוות לנצח, ומחה ה' דמעה מעל כל-פנים; וחרפת עמו, יסיר מעל כל-הארץ--כי ה' דיבר”

Living our Best Life |

שני שפילן, גר בודה

I have a few memories I want to share from when Amichai visited Cleveland over the summer. We spent the whole day together at Cedar Point. We were driving there and he needed to pee. He asked if we could stop on the side of the road. My aunt Tami who was driving said she would

stop at a gas station so he could use a bathroom. He goes “you can’t just pee on the side of the road in Ohio? We do that all the time in Israel.” Then we laughed and went to a gas station. Shows how relaxed, easy going, and funny he was. Then my favorite

part. We went to cedar point on a day that was nice in the morning but started to get crummy in the afternoon. After going on several roller coasters, including the biggest one in the park it started to pour. The only ride that was up was the biggest coaster in the park. Even though it was pouring rain we still went on that ride. We went on the ride and even though the rain on a 90 mph roller coaster felt like needles on our skin and we couldn't open our eyes we still had so much fun. Then since nobody else other than like 20 people would go on a roller coaster in the rain we went on it 5 more times in a row. Drenched, freezing, in pain, but having a blast, and living our best life. Amichai lived and just wanted to have fun. And that's what we did that day.

להיות כמו עמיחי |

ניר גייליניץ, חני

את עמיחי אני מכיר כ"אוסטר המדריך", שהיה המדריך שלנו בבני עקיבא בשבטים מעלות - מעפילים (כיתות ו' - ז').

עמיחי היה מצד אחד גדול מאיתנו בארבע שנים - מדריך כריזמט, מרשים וחזק (יעידו כל הפעמים שעלינו עליו מכות כל השבט והוא הפיל אותנו אחד אחד...), ומצד שני

לגמרי "אחד משלנו" -

כזה שאתה יודע שמדבר איתך בגובה העיניים.

גם כשהיינו חניכים שלו, וגם לאחר מכן כשהוא נשאר בוגר שמעורב בסניף, לעמיחי היה הכי טבעי בעולם להיות חלק מחבורה שקטנה ממנו, בלי שום התנשאות, כשווה בין שווים. אני זוכר שהוא היה מראה לנו דברים שהוא תכנת במחשב, סרטונים שהוא ערך לסניף, תרגילים בקראטה, ועוד המון דברים שהצטיין בהם, ואני הייתי מביט בהערצה על הכשרון האדיר הזה.

התקופה שעמיחי היה המדריך שלנו הייתה תקופת הבר מצווה של השבט. וכמו כל דבר שעמיחי היה עושה, גם את זה הוא עשה הכי טוב שאפשר. עמיחי לא היה מגיע לבר מצווה כסתם אורח, הוא היה מגיע כמדריך, כפצצה של אנרגיה ושמחה, עם משימה שאותה הוא ביצע בצורה נפלאה - לשמוח ולשמח כמה שיותר. הוא היה רוקד בהתלהבות, מקפיץ את כל החבר'ה, עושה שטויות

וצחוקים ברחבת הריקודים כמו שרק הוא היה יודע, ודואג שלילד הבר מצווה יהיה הכי שמח שאפשר.

גם שלפעמים החבר'ה היו מתעייפים והולכים הצידה, עמיחי היה ניגש אליהם ומדרבן אותם להמשיך לרקוד ולעשות שמח, באחריות ומנהיגות יוצאת דופן ובטבעיות שאפיינה אותו.

4 שנים לאחר מכן, גם אני זכיתי כמו עמיחי להיות מדריך של שבטי מעלות מעפילים, ובכל בר מצווה של כל חניך וחניך השתדלתי להיות כמו עמיחי, לשמוח ולשמח כמו שהמדריך שלי היה עבורי.

עמיחי היה אישיות לדוגמא בכל כך הרבה נושאים והוא לימד אותנו המון.

נקווה להמשיך ללמוד מדמותו וללכת לאורו.

חיוך מיוחד

אליש, חן בויב

לעמיחי היקר המוכשר והאהוב צר לי שלא זכיתי להכיר אותך מספיק, ולכן אני לא יכול להרחיב עליך יותר מדי... אני זוכר שתמיד היה חיוך על פניך אבל זה לא היה סתם חיוך זה היה חיוך מיוחד חיוך קטן אבל גדול חיוך ששידר את השקט הנפשי והענווה שהיו לך.

אני גם זוכר איך היית עושה לנו, הבני דודים, קסמים מגניבים עם הקלפים בכל מיני אירועים

משפחתיים

ואם כבר מדברים עליך אני רוצה לספר סיפור משותף שלנו (אני מקווה שאתה מסכים לי): פעם אחת אכלתי בחומס אליהו ופתאום ראיתי אותך, אז צעקתי עמיחי!

וכששמעת אותי מיד באת לכיווני ואמרת לי שלום, כי

היה לך חשוב להגיד לי שלום ולדבר איתי, וזה רק מראה איזה בן אדם מדהים היית.

ואני גם רוצה להודות לה' על כך שנתן לי את הזכות לראות אותך אחרי הטיוול בחו"ל ולפני שנפלת בקרב.

לסיום אני רוצה להגיד שאתה הגיבור של כולנו ושאתה בן אדם ממש מיוחד. נוצר במשפחתנו חור גדול שיקח לנו הרבה זמן לרפא.

מקווה שאתה קורא את זה שם למעלה ומתרגש. אוהב אותך המון.

בנדוד יקר

צ'פי שטיין, ג' בורה

עמיחי היה בן דוד שלי, מוזר שזה מלשון עבר- היה... גדלנו באותו יישוב, התפללנו באותו ביי"כ, כשהיה קטן ושובב שמרתי עליו וכשגדל היה כיף לשבת לדבר, להריץ צחוקים או סתם לשבת לאכול אוכל טעים בארוחות או קידושים משפחתיים. אתגעגע אליך

בנדוד יקר

תמיד היה מאיר פנים

אזריאל אלון, חדר מרכז

לא הייתה לי הכרות מאוד מעמיקה עם עמיחי, היינו באותו מחזור בטירונות, הוא היה ברותם למעלה ואני הייתי בתומר למטה (הפלוגה המופרדת) ורק לאחר 4 חודשים התאחדנו איתם.

בכל פעם שעלינו אליהם לפלוגה לאכול ארוחת ערב לפעמים, או למסדרי נשק/ תדריך יציאה הביתה, עמיחי תמיד תמיד

היה מאיר לי פנים ומחייך אליי חיוך כזה רחב, שאי אפשר לשכוח. למרות שהוא בקושי מכיר אותי, ולמרות שלא היינו מדברים הרבה, בכל פעם מחדש הייתה הארת פנים כל כך מיוחדת לכל אחד שהוא פוגש.

| צחוקים בלתי פוסקים

מ/ינה יונגדאום, חברה מפיניסוד

בחופש הגדול לפני כיתה ד' עברתי ליישוב, וגרנו ממש קרוב אליך. היית הראשון שפגשתי מהשבט ודאגת להכיר לי את כולם. סיפרת לי על הבני עקיבא שיש לנו ביישוב וכמה שווה לי להגיע כי זה "המקום" להיות בו, וכמובן שצדקת! כמה חוויות היו לנו בסניף הזה, תמיד היינו הולכים כולם ביחד. היית מגיע לכל פעילות או מפגש של השבט עם חיוך ענק וצחוקים בלתי פוסקים.

בדיוק קפץ לי השבוע זיכרון בפייסבוק שהיינו ביחד בצוות טקסט להכתרה. לא הפסקנו לעשות שטויות ולצחוק מהבדיחות של עצמנו, אם מישהו מבחוץ היה מגיע, היו חושבים שמשהו בנו לא בסדר... כמובן שבגלל זה הטקסט היה מוכן ממש ברגע האחרון. אמרנו שלא נורא כי לפחות נהננו בדרך... תמיד היית מספר לי על הדברים המעניינים שלמדת במגמה ואיזה דברים נתנו לכם לראות בבית חולים שהיה ליד. תמיד

התלהבתי שעשית מגמה של 10/15 יחידות. כשהייתי אומרת לך כמה זה מטורף ושאתה תותח, היית כל כך צנוע שפשוט הנהנת את הראש כאילו זה לא ביג דיל והמשכת בסיפורים.

פעם אחרונה שראיתי אותך, סיפרת לי על חלק מהמקומות

שהיית בהם ולאן אתה רוצה להמשיך

לפני שתתחיל את הלימודים. לא היה לך שום לחץ להתחיל, היה לך חשוב קודם לצבור כמה שיותר חוויות בדרך.

עם כל החוכמה והרצינות שהיה בך, תמיד ידעת להנות ולקחת דברים בקלילות. תודה על כל מה שלימדת והשארת לנו. נזכור אותך לנצח.

בן אדם זהב |

צ'פיר אלחרי, קיאויניג

את עמיחי הכרתי כשהייתי קומונרית בבני עקיבא בגינות שומרון בשירות לאומי. עמיחי הדריך שנתיים בצוות ההדרכה שלי בשנים תשע"ה-תשע"ז את כיתות ו'-ז'.

באמת אני לא יודעת מאיפה להתחיל כי פשוט לא חושבת שאפשר לסכם כזה בן אדם מדהים בכמה מילים אז בחרתי להתמקד בכמה נקודות חזקות שפגשתי אצלו ולמדתי ממנו. מה שהכי בלט לכל אורך התקופה

זה השמחת חיים, המחויבות למשימה וההשקעה לכל אורך הדרך.

שמחת חיים-

תכונה שכ' אפיינה אותו, אין פעם שראיתי אותו בלי חיוך וצחוק. עברתי השבוע על התמונות מהשירות כדי למיין למשפחה ולשלוח את התמונות שלו והחיוך שלו לא ירד לרגע מהפנים באף תמונה וסרטון. הוא היה בן אדם פשוט חי ושמח. באמת כל רגע לידו הייתה אווירה טובה ושמחה.

אני זוכרת שהייתה תקופה שהיו מריבות ומתחים בתוך הצוות והוא פשוט לא הצליח להבין על מה זה, למה זה ולמה

ממשיכים את זה... כאילו זרמו על החיים שלכם, תסתכלו במבט טוב אחד על השני ותמשיכו הלאה.. הוא בחיים לא היה שותף למקומות האלה של המתחים וויכוחים. בכל פעילות סניפית, צוותית, חב"ב או שבטית הוא התייצב ראשון, עשה שמח וצחק עם כולם, ידע איך לפנות לחניכים מכל הגילאים ותמיד היה עם איזה כלי נגינה ביד ועשה אווירה טובה. בשבת צוות שהייתה בבית שלי הוא שמע שאחותי הקטנה קוראת לי צופקלינדה, מאז זה לא עזב אותי.. הוא שינה את השם בפלאפון ולא הפסיק לקרוא לי ככה. במוצאי שבת כל מדריך רשם דו"ח פעולה ותמיד הדוחות שלו היו מלאים בציורי קומיקס וסתם בדמויות ומשפטים מצחיקים- הוא אמר שזה כדי שיהיה לי מעניין כשאני עוברת על זה.. כ"כ נהייתי לראות את זה. מחויבות למשימה-

מאז שאני מכירה את עמיחי, כל דבר שהוא עושה זה מאתיים אחוז. אם זה בלימודי מחשבים בתיכון שהוא כ"כ השקיע ואהב, בנגינה שהוא לא הפסיק להתקדם וללמוד והקים עם עוד כמה חברה להקה חדשה לסניף שעשתה שמח בכל ההרקדות, עם החניכים שלו שהוא כ"כ אהב ותרם להם המון ובאמת בכל תחום. הוא לא עשה אף פעם חצי עבודה וניסה לחפף במחויבויות שלו. תמיד הכל היה מדויק ונעשה בצד הכי טוב שאפשר.

השקעה-

כל דבר שעניין את עמיחי הוא השקיע בו עד הסוף. הוא קידם את השבת שלו מלא והשקיע כל הזמן בקשר איתם ותמיד חשב איך לגרום להם להגיע לסניף ולפעילויות. הוא לקח על עצמו להכין קליפ לשבתנועה ולא קם והפסיק עד שהכל היה מוכן ומושקע בטירוף! כל פעולה וכל דבר שהוא עשה זה היה

באהבה ושמחה ולא סתם כדי לסמן וי.

- כשאכלתי אצלו פעם ראשונה בשבת הוא הכין אותי מראש שמדברים אנגלית והוא יתרגם לי מה שלא אבין. אני לא כ"כ הבנתי אנגלית ואבא שלו התלהב שסוף סוף יש סיבה לדבר עברית בבית. כל פעם כשעדיין דיברו באנגלית עמיחי הסביר ויתרגם לי כדי שלא ארגיש מחוץ לשיחה ומנותקת והוא היה עם המון סבלנות ובאמת עשה את זה בשמחה.

- במהלך השנים מאז השירות שמרנו על קשר בגדול כזה והוא עידכן מדי פעם מה איתו. קיבלתי תמונות של לפני ואחרי התרומה של השיער, תמונות של נופים מהטיול ועוד דברים נוספים..

- כשהתחנתי שלחתי לו הזמנה לחתונה בתקווה שיקבל שחרור מהצבא. לא ידעתי אם יגיע ופתאום ראיתי אותו עם חיים לוגסי רוקד מולי. האמת התרגשתי ממש והם לא הפסיקו לעשות לי שמח! למרות שהם לא הכירו שם אף אחד מהאורחים כמעט הם לא עצרו בריקודים ופשוט עשו אווירה וכ"כ שמחתי שזכיתי שיהיו בחתונה שלי.

- בערך 3 שבועות לפני מה שקרה פגשתי אותו בשבת בצהריים בסיבוב ביישוב והוא סיפר לי קצת על הצבא, איפה הוא ושהוא חזר מטיול... פשוט שמחתי לפגוש אותו ועצוב ולא נתפס שזאת הפעם האחרונה.

עמיחי אהוב, אתה באמת בן אדם זהב עם תכונות כ"כ מיוחדות! אני לא מצליחה להאמין לכך שלא אראה אותך יותר והעולם נשאר בלי החיוך והשמחת חיים שלך.

מבטיחה לזכור אותך לנצח, ללמוד מהתכונות שלך ולהפיץ את האור המיוחד שלך בעולם!
תהיה חסר לכולנו.

תשמור עלינו מלמעלה

עשה בדרך שלו

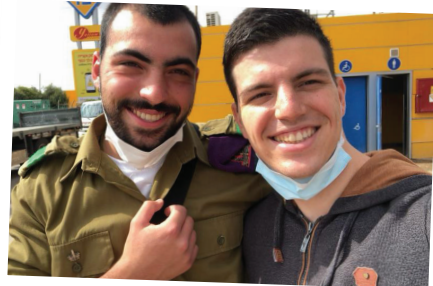
ליאני וולף, חזר מהמדינה

עמיחי, קשה לכתוב עליך סיפורים ככה לחוברת זכרונות. כאילו שאיזה ספר או קובץ סיפורים יכול ללכוד את מי שהיית ובכל זאת אנסה לספר אחד. יש סיפור שנחקק אצלי בזכרון, היינו בתיכון. אהבת לגדל שיער ארוך למרות שהיה לנו אסור, ממש היו תקופות שהיית יכול לעשות קוקו עם השיער שלך. אחד הרבנים כל הזמן העיר לך על זה, ממש ישב עליך שתסתפר. סיפרת לי על רעיון שהיה לך אבל לא באמת האמנתי שתעשה את זה.

הסתפרת ואספת את כל השיער לתוך שקית, הגעת לאותו רב באיזה ערב כשאתה ממש גלוח

ראש ושקית מלאה בשיער.

הגעת לרב והבאת לו את השקית ואמרת לו "הנה הרב, כל כך רצית את השיער שלי אז הנה הוא". הרב היה המום ולא ידע מה להגיד ואתה היית כל כך מבסוט שאם אתה כבר מסתפר אז לפחות בסטייל. הייתה בך

איזה רוח חיים כזאת, אם כבר להסתפר אז לעשות מזה קטע רציני.

חיפשת תמיד איך לעשות דברים בדרך שלך, איך ליצור אווירה טובה ונעימה. למרות שלא היינו כל כך בקשר בשנים האחרונות, לא אוכל לספר בסיפור מה היית בשבילי באותם שנים בתיכון.

אוהב אותך אח שלי. נוח בשלום.

השלווה שלו הייתה מעל הכל

אריקן נירן, חזר מהמזבזבזיה

טוסטר

את אוסטר הכרתי בכיתה י' אצל איציק בהתחלה חשבתי שהוא ממש פוץ ומוזר התקרבותי אליו כי הייתי חייב עזרה במדמח חחח הוא היה מאוד שקט, אבל לא מהתנשאות ח"ו, אלא כי הוא פשוט שקט צנוע ולא עושה רעש. במהלך השנה הזו התקרבנו, והחלטנו שאנחנו נצא לטיול כמה חברה מהמחזור - ים אל ים הטיול היה הצלחה מסחררת שלי ושל אוסטר, והחלטנו שנעשה את זה אפילו עוד פעם, רק שנינו. ככה גם עשינו

את שביל הגולן ביא' בתנאים לא אנושיים (עד שפרשתי 😊... אוסטר נשאר עד הסוף לבד בגשם ועם מפה, וסיים 60 ק"מ ביום וחצי). אחרי הטיול בי' ראינו כי טוב, ועברנו לחדר פנימייה ביחד ביא' ויב' דיברנו הרבה על דת, פוליטיקה, צבא וכל הדברים שדתיים בתיכון אוהבים לדבר עליהם. הלכת לשיבת שבי, שזה היה מוזר בעיניי כי ידעתי שאתה דתי וחזק אבל לא ידעתי שאתה

דוס. ממש פרכת שם, וממש נהנת. באתי לבקר אותך ואת עמיחי אנגלמן וחג'בי איזו שבת. ממש שבת מחזור (: שמרנו על קשר תו"כ הצבא (עד כמה שאפשר) התגייסת אחרי איזה שנתיים שהייתי בצבא, אני זוכר שהייתי כבר מ"כ את האמת, עד היום לא הבנתי איך לא הלכת לטיירת כלשהי.

אתה היית חזק חד איכפתי וחברותי, אבל מצד שני, באמת הלכת לאיפה שפשוט היה צריך אותך, מבלי לעשות פוזות ורעש. סיפרת לי לפני חצי שנה שאתה רוצה ללמוד מדמ"ח איתי בעברית, וישר עבר לי בראש "וואו הם לא מבינים מה עומד ליפול עליהם. הבן אדם יסיים דוקטורט בזמן שאני עושה תואר רגיל". הערצתי אותך אחי. תמיד היית לפלא בעיניי. מבריק ברמה שלא הכרתי כמעט, עניו, איש טוב, עוזר תמיד, דתי חזק באמונה, ולא מתוך הרגל או מתוך חברה, אלא מתוך אמונה אישית אמיתית, מאלו הראויות להערצה. גם בעיניי לא דתיים. הייתה לך מעין שלוה. עשית והצטיינת בהצטיינות יתרה בכל הדברים שכולנו רצינו להצטיין בהם, אבל לא כי זה היה פופולארי ולא כי הפעילו עליך לחץ. הצטיינת בזה כי פשוט היית הטוב מכולם ויתרה מכך, היית כ"כ טוב, שהזוטות האלו לא עניינו אותך. השלוה שלך הייתה מעל הכל. טוסטר, כשקראתי את המודעה בדירה יצא לי בקול "העולם איבד את אחד האנשים הכי גדולים שלו" אני עוד מתכחש לזה לגמרי. אוהב אותך אחי, עוד נחזור לשביל הגולן ביחד.

How could you not love Amichai? |

סאו שפיץ, בוד

"My family was very excited when we learned that Amichai was going to spend time in Cleveland last summer during his trip to America.

We had so much fun showing him around Cleveland. He really enjoyed the many roller coasters at Cedar Point, the Guardians baseball game, and the Rock and Roll Hall of Fame. He made a big impression on all of our friends and everyone he met at shul - how could you not love Amichai! Everyone adored his stunning pictures and videos from his Asia adventure and really got a kick out of the beat up used police car he was driving through the country. But the best part of his visit was getting the opportunity to spend two weeks with a very special young man. He was truly an interesting and well rounded person. We talked about music, politics, religion, and everything in between. He was brilliant, kind, talented, a born leader, and modest. We are grateful for the time we got to spend with our dear nephew.

אח גדול |

איטאל שאוס אלויס, חייל של אמיחי

בחתונה שלי עמיחי עשה לנו שמחה שאף פעם לא ראיתי בחיים. כבר אז כשהוא היה מפקד שלי הוא היה יותר מזה. הוא לימד אותי מלא וגם היה לי איתו שיחות אישיות אחרי הטירונות כשעלינו לגדוד ועלינו לסיור ביחד.

הוא באמת היה אח גדול, חבר טוב עם אכפתיות, ואני חושב שכל המחלקה שלי תסכים איתי.

האדם המדויק למשימה |

חזרה מיה"ש

לפני כמה שנים יצאנו לנטיעות של בני עקיבא מטעם צוות נחשון. יצאנו בנפרד משאר הסניף ובוא נגיד שהמורל לא היה גבוה בלשון המעטה ועמיחי יצא איתנו כנראה בשביל להרים אותנו. האדם המדויק למשימה הזאת.

כל היום הוא עשה לנו חידות, סיפר לנו בדיחות, ודאג להרים את המצב רוח כמה שרק יכל. זכור לי במיוחד משחק שאילתר באוטובוס כשקבע תחרות: "כולם דוחפים את האצבע לחור של המזגן, מי שמצליח להשאיר אותה בפנים אחרון, מנצח", וכולנו באותה

שניה עושים שלוש ארבע ו.. ומאותו הרגע- כולנו נסיעה של שלימה עם האצבעות במזגן. לא משנה שהם מכחילות, וכבר לא מרגישים אותם, שלחלק כבר נמאס מהמשחק המפגר הזה, ושתכלס לא נרוויח מזה כלום, כולנו נשאבים אחרי האדם עם הכריזמה המטורפת, החיוך והצחוק הכובשים ופשוט זורמים איתו לגמרי. מעטים האנשים שהיו מצליחים לסחוף אחריהם חבורה של ממורמרים ועוד לגרום להם "לטבול" מרצונם במשך נסיעה של שעה וחצי.

כזה היה עמיחי, סוחף אחריו את כולם, באווירה טובה, ביצירתיות לא נגמרת, בחיוך מרוח, וברגישות אין סופית. והשילוב הזה היה מנצח. הלוואי ונצליח להיות קצת כאלה.

ענווה אמיתית |

דב סלון, קואורדינאטור

בשבועות הראשונים של הקומונה היה לנו אירוע סניפי גדול. בסוף הערב ישבתי על אחד הספסלים בצד, עוד מחפשת את עצמי. פתאום ניגש אליי בחור עם שיער ארוך שלא יצא לי לפגוש עדיין והציג את עצמו: "היי, אני עמיחי אוסטר, בוגר של הסניף. איך התחיל לך?"

ככה התגלגלה לה שיחה של כמה דקות ואז עמיחי הלך. מי שישבה לידי על הספסל אמרה לי: "זה עמיחי אוסטר... את עוד תכירי אותו". ובאמת בהמשך השנה יצא לי להכיר.

כשהיה צריך הוא ליווה את ההשבעה ואחרי זה כשהיה צריך הוא ליווה את הטיוול חב"ב בתשלום סמלי ביותר, בידיעה שכנראה לא יהיה לו ממש מקום באוטובוס ובעיקר תמורת התחייבות שיקבל חולצה. תמיד תחושה שזה ברור מאליו, רק בגלל שהוא עדיין

"צהוב". למדתי מה היא ענווה אמיתית - להיות מוכן לכל משימה ולתת את התחושה שזה מובן מאליו.

ציוו סקאמיי צייר על אהר
קינסיס שפוא צילם דויאלטאן

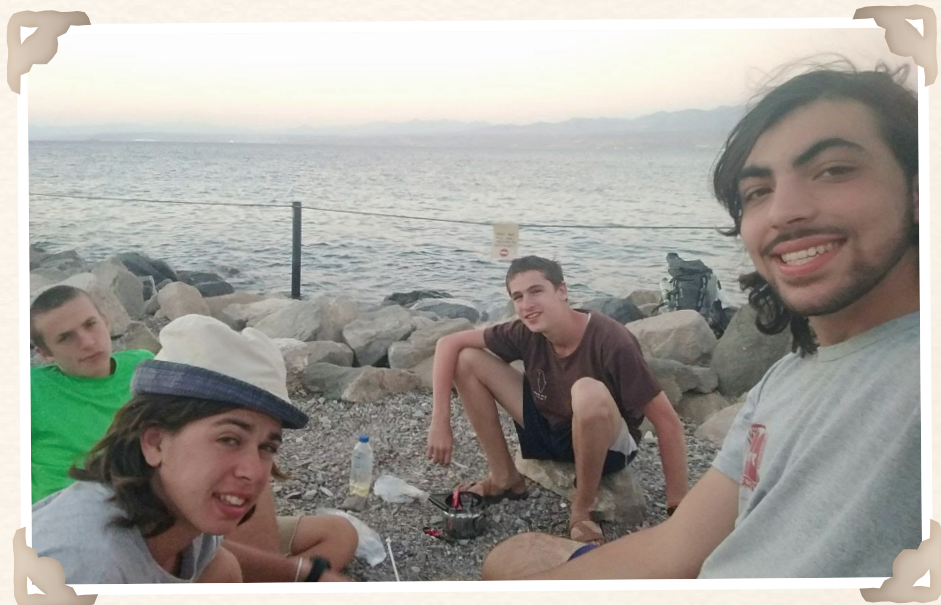

איתי דשמירה קולך קרי, אחיך בלי
אנגי אס זהו וינעלן אלוו נבי ארבעתים

מחנה מולדת 2017

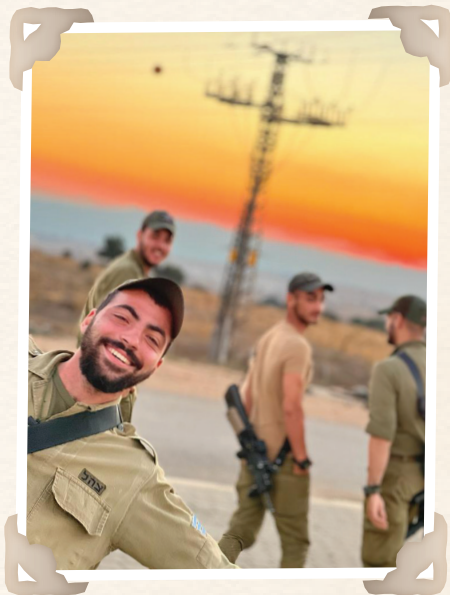

איתי גויס שיקי סג'ורא ארבע
3.5 שנים ארבעי הדיים ארבע

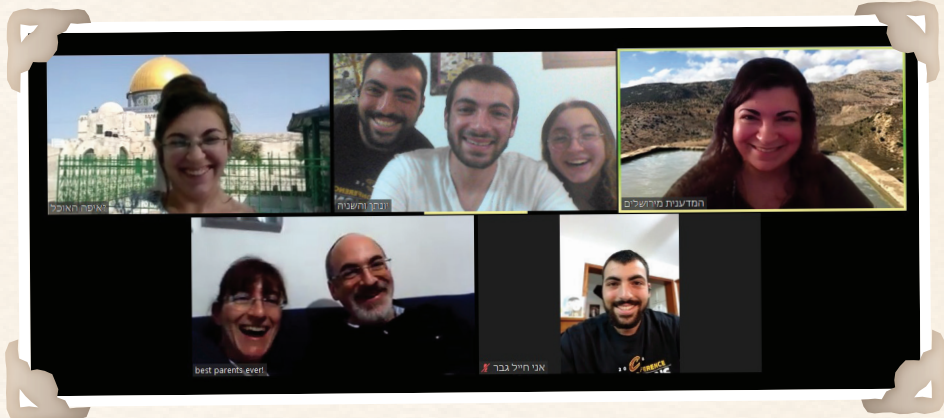

אגודתנו נוספת של חיינו
סרקו אל היזכרון <
